

6. LUKU

UUDEN LUOMUKSEN TAPOJA JA MÄÄRÄYKSIÄ

Säädösten tarkoitus — Ainoastaan 12 täysivaltaista apostolia — Pappaja ja maallikoita — Vanhimpien ja diakonien valitseminen — Vanhimpien asettaminen jokaiseen seurakuntaan — Ketkä saavat ottaa osaa vaaliin ja miten se tapahtuu — Enemmistö ei riitä — Eri virkoja — Palkkavirka? — Seurakuntakuri — Erehdyksiä saarnaamiskutsun suhteen — ”Nuhdelkaa kurittomia” — Nuhteleva ei ole yleinen tehtävä — Julkinen nuhtelu harvinaista — ”Katsokaa, ettei kukaan kosta kenellekään pahaa pahalla” — Kehottaminen rakkauteen — ”Omat seurakuntakokouksemme” — Kokousten moninaisuus ja luonne — Oppi yhä tarpeellinen — Tilaisuus kysymysten tekemiseen — Kuvauksia sopivista kokouksista — ”Kukin olkoon omassa mielessään” — Hautajaispalvelus — Kymmenyksiä, kolehteja, almuja

TARKASTELLESSAMME tätä ainetta on tärkeää, että pidämme kirkkaana mielissämme seurakunnan yhteyden ja että vaikka seurakunta ympäri maailmaa on yksi, edustaa kuitenkin toiselta puolen katsottuna kukin seurakunta, eli uskovaisten joukko, koko seurakuntaa. Jokaisen erityisen seurakunnan (ecclesian) on sen vuoksi pidettävä Herraa Päänään ja kahtatoista apostolia kahtentoista loistavana tähtenä, opettajana, joita Herra erityisesti pitää kädessään ja valvoo — käyttäen heitä puhetorvinaan seurakuntansa opettamista varten joka paikassa, jokaisessa ryhmässä, kautta koko aikakauden.

Jokaisen seurakunnan eli ecclesian — oli siinä sitten ainoastaan kaksi tai kolme — on koetettava oppia tuntemaan Pään tahto kaikkien asioittensa suhteen. Sen on tunnettava olevansa yhtä kaikkien rakkaiden seurakuntien kanssa, joilla on ”sama kallis usko” Lunastajan uhriin ja Jumalan lupauksiin — kaikkialla. Sen on iloittava niiden menestymisestä ja tunnustettava, että Herra, joka valvoo työtään nyt kuten ennenkin, saattaa käyttää erityisiä aseita palvelemaan seurakuntaa kokonaisuudessaan, yhtä hyvin kuin muutamia jäseniä kustakin pienestä paikallisseurakunnasta. Tällä tavoin Herraan katsoen ja tuntien hänen käyttämiensä palvelijain mielentila — nöyrät, innostuneet, hyvämaineiset, joilla on selvä käsitys totuudesta ja jotka todistavat omaavansa hengen voitelun — voisi jokainen seurakunta olla valmis odottamaan yleisiä toimituksia koko seurakunnan tarpeiden tyydyttämiseksi ja etsimään osallisuutta yleisestä siunauksesta ja Mestarin lupaamasta ”ruoan aikanaan” jakamisesta. Heidän on myös erityisesti muistettava, että hän lupasi erityisiä siunauksia tämän aikakauden lopussa ja että hän varustaisi uskon huonekunnalle uutta ja vanhaa sopivien kanavien kautta, oman valintansa mukaan. — Matt. 24:45-47

Aseita ja kanavia, joiden kautta siunaukset tulevat, valvoo ja johtaa Herra itse. Kaikkien ruumiin jäsenten on luotettava hänen lupauksiinsa ja odotettava niiden täyttymistä; mutta siitä huolimatta heidän on ”koetettava henkiä”, koetettava oppeja, kenestä ne sitten lähtevätkin. Koetteleva ei merkitse luottamuksen puutetta niitä kohtaan, jotka on havaittu olevan Jumalan johdon alaisia totuuden kanavia, mutta se merkitsee uskollisuutta Herraa ja totuutta kohtaan, jotka ovat yläpuolella kaikkia inhimillisiä opettajia ja heidän sanojaan; ja se merkitsee myös, etteivät he kuuntele ihmisten ääniä, vaan Ylipaimenen ääntä, että he saavat ravintoa hänen sanastaan ja rakastavat sitä — he rakastavat sen miettimistä ja omaksumista. Sellaiset ruumiin jäsenet kasvavat nopeammin ja vahvis-

tuvat Herran voimassa enemmän kuin muut, koska he tarkkaavaisemmin seuraavat hänen johtoaan ja opetustaan kuin muut.

Tämä ruumiin yleinen yksimielisyys, yleinen myötätunto, yleinen oppiminen yleisen kanavan kautta, jonka Herra on varannut jalokiviensä kokoamiseksi toisessa läsnäolossaan (Mal. 3:17; Matt. 24:31), ei millään tavalla ole ristiriidassa asianmukaisen järjestyksen omaksumisen kanssa kussakin pienessä seurakunnassa eli ecclesiassa. Kuinka pieni seurakunta lieneekin, siellä pitää olla järjestys. Tällä sanalla ”järjestys” emme kuitenkaan tarkoita pakkoa tai muodollisuutta. Järjestys, joka saa aikaan parhaimmat tulokset, on se, joka vaikuttaa hiljaisesti ja jonka koneistoa ei näy. Jos seurakunnassa olisi ainoastaan kolme, viisi tai kymmenen henkeä, sen pitäisi kuitenkin kääntyä Herran puoleen tullakseen vakuutetuksi hänen johdostaan siihen nähden, ketkä heistä olisi tunnustettava vanhimmiksi, eli edistyneimmiksi, totuudessa, jotka omistavat vanhimman erilaiset ominaisuudet, niin kuin jo olemme nähneet ne kuvattuina hengen elähdyttämässä sanassa – selvä totuuden tunteminen, taito opettaa sitä, nuhteettomuus elämässä siveelliseen luonteeseen nähden ja kyky ylläpitää järjestystä turhan tähden kiihtymättä, jota hyvää esimerkkiä jo ovat osoittaneet perheissään jne.

Jos pieni ryhmä siten turvautuu Herran henkeen ja sanaan, ja toimii sen mukaan, tulosta sen yhteisistä päätöksistä, niin kuin ne ilmenevät seurakunnan palvelijain vaalisissa, on pidettävä Herran ajatuksena asiasta – vanhimmiksi valitut henkilöt olisivat todennäköisesti parhaimmat ja lukumäärään nähden sopivat. Varovaisuus on kuitenkin paikallaan, etteivät sellaiset vaalit tapahtuisi ilman tarpeellista harkitsemista ja rukousta; sen tähden on tarpeellista edeltä käsin ilmoittaa asia ja tehdä selvästi ymmärrettäväksi, että ainoastaan niiden, jotka sanovat olevansa uuden luomuksen jäseniä (veljiä ja sisaria), on koetettava esittää Herran mielipide äänestämisessä. Nämä ovat semmoisia, jotka ovat tunteneet synnin katumista ja synnistä nousemista niin pitkälle kuin kykenevät ja jotka ovat ottaneet vastaan Herran Jeesuksen uhrin perustukseksi sovitukselleen Jumalan kanssa, ja ovat sitten kokonaan vihkiytyneet Herralle ja siten tulleet osallisiksi voitelusta ja kaikista ”lasten huoneeseen” kuuluvista eduista. Nämä ainoastaan ovat sopivat käsittämään ja esittämään hänen tarkoitustansa ja tahtoansa, joka on ruumiin pää. Nämä ainoastaan muodostavat seurakunnan, Kristuksen ruumiin, vaikka toiset, jotka eivät vielä ole ottaneet vihkiytymisaskelta, mutta jotka turvaavat kalliiseen vereen, voidaan laskea kuuluviksi ”uskon huonekuntaan”, jonka toivotaan edistyvän ja joiden paras otetaan huomioon.

Vanhimpain valitseminen kussakin seurakunnassa

”Ja kun he olivat valinneet heille vanhimmat jokaisessa seurakunnassa [ecclesia], niin he rukoillen ja paastoten jättivät heidät Herran haltuun, johon he nyt uskoivat.” – Apt. 14:23

Tämän lausunnon muoto, sekä toiset usein esiintyvät viittaukset vanhimpiin eri seurakuntien yhteydessä, oikeuttavat siihen johtopäätökseen, että tämä oli vakinainen tapa alkuseurakunnassa. Nimitys ”vanhimmat” merkitsi, niin kuin tekstistä näkyy, evankelijoita, pastoreita, opettajia ja profeettoja (eli julkisia selittäjiä); sen vuoksi on tärkeää, että saamme selville, mitä tarkoitetaan sanalla ”valittu.” Nykyisin tätä sanaa käytetään

tavallisesti jonkun virkaan vihkiäismenon yhteydessä, mutta kreikkalainen sana "kirotoneo", jota on käytetty tässä tekstissä, ei merkitse sitä. Se merkitsee "valitsemista nostamalla käsi ylös", yhä äänestettäessä tavallisesti käytetty tapa. Tämä määritelmä löytyy professori Youngin teoksessa "Analytical Bible Concordance." Mutta koska sitä voitaneen pitää presbyteriläisenä auktoriteettina, tahdomme myös mainita määritelmän, joka on esitetty Strongin teoksessa "Exhaustive Concordance", jota voidaan pitää metodistiauktoriteettina. Viimeksi mainittu ilmoittaa sanan alkumerkityksen –"Käden ojentaminen, äänestäminen (kättä nostamalla)."

Aivan toista kreikkalaista sanaa käytettiin, kun Herra julisti apostoleista, "Minä valitsin teidät ja asetin teidät." (Joh. 15:16) Tätä samaa sanaa, "tithemi", apostoli käyttää puhuessaan omasta valinnastaan sanoen, "Minä olen saarnaajaksi ja apostoliksi asetettu." (1 Tim. 2:7) Mutta tämän määräyksen sanoo apostoli selvästi saaneensa, "ei ihmisiltä eikä ihmisen kautta, vaan Jeesuksen Kristuksen kautta ja Isän Jumalan." (Gal. 1:1) Kaikki Pään kanssa yhdistetyt ja Jeesuksen hengestä osalliset voidellun ruumiin jäsenet ovat samalla tavalla määrättyt, ei tosin apostolin virkaan kuten Paavali, vaan totuuden julistajiksi (palvelijoiksi), kukin saamiensa lahjojen ja tilaisuuksien mukaisesti (Jes. 61:1) – ainoastaan nuo kaksitoista määrättiin apostoleiksi, eli erityisiksi edustajiksi – valtuutetuiksi lähettäjäiksi.

Palatessamme uuden luomuksen seurakunnan (ecclesian) vanhimpain asettamiseen eli valitsemiseen "kättä nostamalla", kuten edellä on mainittu, näemme sen olleen yleinen tapa; sillä apostoli käyttää samaa sanaa kertoessaan, kuinka Tiitus tuli hänen apulaisekseen. Hän sanoo: "jonka seurakunnat myös ovat valinneet matkatoveriksemme." Tässä on myös käytetty sanaa "kirotoneo", joka, niin kuin edellä on osoitettu, merkitsee "valitsemista kättä nostamalla." Ja lisäksi tässä sana "myös" merkitsee, että apostoli itse on valittu samanlaisen äänestämisen kautta. Ei äänestetty eikä valittu apostoliksi, vaan lähetyssaarnaajaksi – seurakuntien edustajaksi tässä tilanteessa, ja epäilemättä heidän kustannuksellaan. Kuitenkin apostoli nähtävästi teki muutamia myöhempiä matkoja Antiokian seurakunnan häntä äänestämättä ja kustantamatta. (2 Tim. 1:15) Alkuperäinen seurakuntajärjestys antoi kaikille vapauden käyttää kykynsä ja hoitaa toimiansa omantuntonsa mukaisesti. Seurakunnat saattoivat suostua apostolien palvelukseen tai kieltäytyä siitä, heidän erityisinä edustajinaanakin, ja apostolit saattoivat suostua sellaisiin tehtäviin tai kieltäytyä niistä – kunkin toimiessa täysin omantuntonsa mukaan.

Mutta eikö Uudessa testamentissa ole mitään muuta mainittu vanhimpain asettamisesta ym., kuin äänestämisen kautta? Eikö siellä ole mitään, mikä merkitsee saarnaamiseen oikeuttamista eli sallimista, niin kuin suomenkielistä sanaa "määrätä" nyt ylipäänsä käsitetään eri lahoissa, asetettaessa ja valittaessa vanhimpia, saarnaajia jne.? Tutkikaamme näitä kysymyksiä.

Sanaa "määrätä" käytetään vanhimmista ainoastaan yhdessä muussa kohdassa, ja siinä se on käänös aivan toisesta kreikkalaisesta sanasta, nimittäin sanasta "kathestemi", joka merkitsee "sijoittaa, asettaa" (Strong). Tämä sana esiintyy Tiit. 1:5: "Että järjestäisit, mitä vielä jäi järjestämättä, ja että asettaisit, niinkuin minä sinulle määräsin, joka kaupunkiin vanhimmat." Tämän jakeen johdosta saattaisi ajatella, että Tiitus oli valtuutettu

asettamaan vanhimpia välittämättä seurakuntien toivomuksista; ja juuri tähän katsantokantaan perustuu episkopaalinen oppi seurakuntajärjestelmästä. Katolilaiset, episkopaalit ja metodistiepiskopaalit väittävät, että heidän piispoillaan on apostolien valta asettaa, sijoittaa eli määrätä, seurakuntain vanhimmat – ilman seurakuntien käden nostamista eli äänestämistä.

Tämä teksti on perusta tälle käsitykselle; mutta se osoittautuu ennemminkin heikoksi tueksi, kun otamme huomioon sen jälkimmäisen osan – ”niinkuin minä sinulle määräsin” – ja ajattelempa, ettei apostoli varmastikaan antaisi Tiitukselle käskyä tehdä toisin kuin hän itse oli menetellyt tässä asiassa. Oikein käännettynä kertomus apostolin omasta menettelytavasta on hyvin selvä: ”Ja kun he olivat valinneet heille vanhimmat jokaisessa seurakunnassa, niin he rukoillen ja paastoten jättivät heidät Herran haltuun, johon he nyt uskoivat.” – Apt. 14:23

Epäilemättä apostolin neuvo sekä myös Tiituksen neuvo, jota apostoli erityisesti suositteli veljille uskollisena totuuden palvelijana, ei ollut ainoastaan suotava, vaan jotain, johon olisi pyrittävä ja jota olisi seurattava hyvin tarkasti; siitä huolimatta koettivat apostoli ja kaikki, jotka seurasivat hänen askeleissaan, laskea edesvastuu sinne, minne Jumala oli sen laskenut – seurakunnalle, jonka tehtävänä olisi ”koetella henkiä [oppia ja opettajia], ovatko ne Jumalasta.” (1 Joh. 4:1) ”Elleivät he tämän sanan mukaan puhu, se johtuu siitä, ettei heillä ole valoa” (engl. Raamattu); ja ”vetäytykää pois sellaisista”, apostoli varoittaa; heidän ei tule äänestää sellaisia, eikä millään tavoin hyväksyä heitä opettajina, vanhimpina jne.

Joka tapauksessa seurakunnan suostumus oli välttämätön – joko se ilmaistiin äänestämisen kautta, kuten on kerrottu, tai ei; sillä olettaakamme, että Tiitus olisi asettanut veljien mielestä sopimattomia vanhimpia, kuinka kauan silloin olisi rauha vallinnut? Mitä paimenvirkaa tai muuta palvelusta sellainen seurakunnan mielestä sopimaton vanhin olisi voinut toimittaa? Käytännössä ei mitään.

Pappisviekkkaus, eikä Herran ja hänen apostoliensa opetus, on ollut syynä pyhien erottamiseen kahteen luokkaan, nk. ”pappeihin” ja ”maallikkoihin”. Pappisviekkauksen ja antikristuksen henki koettaa edelleen kaikilla mahdollisilla keinoilla hallita Jumalan perintöosaa – siinä määrin kuin tylsyys ja tietämättömyys vallitsee missään seurakunnissa. Herra ja apostolit eivät tunnusta vanhimpia, vaan seurakunnan (ecclesian), Kristuksen ruumiiksi; ja mikä kunnia tai arvo tulleeekaan uskollisten vanhimpien osaksi Herran ja seurakunnan palvelijoina, ei heidän oma hyväksymisensä eikä muiden vanhimpien hyväksyminen ole kyllin riittävä. Valinnan suorittavan seurakunnan täytyy tuntea heidät, täytyy antaa tunnustuksensa heidän kristillisille hyveilleen ja heidän kyvyilleen Jumalan sanan valossa, muussa tapauksessa he eivät voi antaa heille sellaista asemaa tai kunniaa. Kukaan vanhin ei sen tähden ole oikeutettu itse määräämään itseään vanhimmaksi. Totisesti, se veli, joka on halukas sivuuttamaan seurakunnan, Kristuksen ruumiin, ja tekemään itsensä ja arvostelunsa kaiken herraksi, todistaa siten mitä selvimmin, ettei hänellä ole oikeaa mielenlaatua, että hänet voitaisiin tunnustaa vanhimmaksi, sillä nöyryys ja seurakunnan yhteyden tunnustaminen Herran ruumiina, ovat ensimmäiset ehdot sellaista palvelusta varten.

Kenenkään veljen ei myöskään pidä ottaa tehtäväkseen julkisia velvollisuuksia seurakunnassa, johtajana, edustajana ym. ilman vaalia – vaikka hän olisikin vakuuttunut siitä, ettei mitään epäilystä voi olla hänen kelvollisuutensa suhteen. Raamatunmukainen tapa asettaa vanhimpia kaikkiin seurakuntiin on seurakuntavaali, äänestäminen kättä nostamalla. Sellaisen vaalin vaatiminen, ennen kuin suostuu ottamaan vastaan toimen, on Raamatun käskyn seuraamista; se vahvistaa vanhinta ja muistuttaa samalla seurakuntaa sen velvollisuuksista ja edesvastuusta sen asettaessa vanhimpia Herran nimessä ja hengessä – ilmaisten sen kautta Jumalan valinnan, Jumalan tahdon. Raamatun järjestys herättää myös seurakunnan jäsenten harrastuksen vanhimpain kaikkiin sanoihin ja töihin heidän palvelijoinaan ja heidän edustajinaan. Se vastustaa liian yleistä käsitystä, että vanhimmat omistaisivat ja hallitsisivat seurakuntaa, ja tekee tyhjäksi ajatuksen, että vanhimmat voisivat seurakunnasta puhuen sanoa ”minun kansani” mieluummin kuin ”Herran kansa, jota palvelen.”

Miksi ei näitä niin selvästi raamatunmukaisia asioita ole yleisemmin ymmärretty ja esitetty? Siksi, koska ihmisluonne etsii kunniaa ja ylentämistä johtuen helposti vääriin, tähän suotuisiin olosuhteisiin, ja koska nämä olosuhteet ovat olleet yleisiä 17 vuosisataa, ja koska ihmiset mukautuvat näihin olosuhteisiin ja haluavat mieluummin niitä kuin sitä vapautta, johon Kristus vapauttaa. Sitä paitsi monet ovat niin tyytyneet Baabelin tapoihin, etteivät ole koskaan tutkineet Herran sanaa tämän asian suhteen.

Vanhimpain palvelusajan pituus

Raamatussa meille ei sanota mitään, kuinka pitkäksi aikaa vanhin on valittava: meillä on sen tähden vapaus toimia parhaan ymmärryksemme mukaan tässä asiassa. Monia voidaan kunnioittaa vanhimpina ja etevinä veljinä seurakunnassa, ja he voivat olla hyödyllisiä ja korkeassa arvossa pidettyjä, eikä heidän kuitenkaan tarvitse olla seurakunnan valittuja, joita seurakunta on esittänyt edustajikseen, evankelistoiksi, opettajiksi eli pastoreiksi. Niinpä apostolit usein puhuvat kunnioittavasti ”vanhemmista vaimoista”¹ ilman pienintäkään viittausta, että kukaan heistä koskaan olisi ollut valittu seurakunnan vanhimmaksi eli opettajaksi. Jotkut, jotka ovat valitut soveliaiksi seurakunnan palvelukseen, voisivat lakata omaamasta määrättyjä edellytyksiä, ja toiset saattaisivat Jumalan johdolla kehittyä kelvollisemmiksi seurakunnan palvelukseen. Vuosi tai vuoden osat – puoli tai neljännes vuosi – näyttävät olevan sopivia ajanjaksoja sellaista palvelusta varten – viimeksi mainittu, jos henkilöt ovat vähemmin koeteltuja, ja edellinen, jos henkilöt ovat hyvin koeteltuja ja tunnettuja. Kun ei ole minkäänlaista lakia, neuvoa tai edes viitasta, on kunkin seurakunnan asia parhaan ymmärryksensä mukaan kussakin tapauksessa päättää, mikä on Herran tahto.

Vanhimpain lukumäärä

Vanhimpain luku ei ole Raamatussa rajoitettu, mutta se luultavasti riippuu paljon seurakunnan suuruudesta sekä niiden luvusta, jotka ovat soveliaita, kelvollisia jne. (Ketään sellaista ei saisi ainoastaan luulla uskovaiseksi ja kokonaan vihkiytyneeksi; hänen

1 Naisen asemaa seurakunnassa on käsitelty 5. luvussa.

on sekä sanoin että töin täytynyt epäilemättömästi todistaa sekä uskonsa että vihkiytymisensä jo aikoja ennen kuin hänet valitaan vanhimmaksi). Mieluummin haluamme niin monta kuin suinkin, joilla vaan on mainitut edellytykset ja että toimitukset jaetaan heidän keskensä. Jos oikea into pakottaa heitä, joku heistä joutuu pian jonkinlaiseen lähetys- ja evankelistatyöhön, ja useat tulevat käyttämään siihen jonkin osan ajastaan. Jokainen seurakunta olisi siten jumaluusopillinen seminaari, josta kelpollisia opettajia alituisesti lähtisi palvelemaan laajemmalle kentälle. Vanhin, joka kadehtisi toisia ja tahtoisesti estää heitä palvelemasta, olisi katsottava arvottomaksi pitämään paikkaansa; ketään taitamattomaa ei kuitenkaan tulisi valita hänen turhamaisuutensa tyydyttämiseksi. Kristuksen ruumiin jäsenenä seurakunnan jäsenten on äänestettävä, niin kuin he uskovat Pään tahtovan.

Kenties on paikallaan varoittaa valitsemasta vanhinta, ellei ole ketään palvelukseen pätevää, joka täyttäisi apostolien asettamat ehdot; paljon parempi on silloin olla ilman vanhimpia, kuin valita taitamattomia sellaisiksi. Olkoon kokoukset niin kauan epävirallisia, kunnes joku veli havaitaan sopivan vanhimmaksi, esim. siten, että Raamattu on tekstikirjana ja veli Russell ”Raamatuntutkielmien” kautta opettajana ja vanhimpana — jos niin tahdotte.

Kuka valitsee vanhimmat ja miten?

Ainoastaan seurakunta (ruumis — miehet ja naiset), uusi luomus, on oikeutettu valitsemaan eli äänestämään. ”Uskon huonekunnalla” ylipäänsä, uskovaisilla, jotka eivät ole vihkiytyneet, ei ole mitään tekemistä sellaisen vaalin kanssa; koska se on Herran valinta, mitä etsitään, tapahtuen hänen Ruumiinsa kautta, jolla on hänen henkensä. Kaikkien vihkiytyneeseen Ruumiiseen kuuluvien tulisi äänestää, ja kuka tahansa heistä voi tehdä ehdotuksen sitä tarkoitusta varten järjestetyssä kokouksessa — mieluummin muutamaa viikkoa ennen äänestämistä, jotta olisi aikaa miettimiseen.

Muutamat ovat vaatineet, että äänestettäisiin vaalilipuilla, jotta jokainen olisi vapaampi lausumaan todellisen mielipiteensä. Me vastaamme, että mikä etu siitä lieneekin, se kumoutuu jollain haitallisella asialla: nimittäin se kurin ja luonteenlujuuden kadottaminen, joka saadaan aikaan ”kättä nostamalla” apostolisella tavalla. Jokaisen pitäisi oppia olemaan rohkea ja suora, mutta samalla rakkaudellinen ja lempeä. Meidän on muistettava, että äänestäminen on Herran valinta — esitettynä hänen ruumiinsa jäsenten kautta, heidän kykynsä mukaan havaita se. Kenelläkään ei ole oikeutta koettaa kieltäytyä tästä velvollisuudesta eikä suosia toista sen enempää kuin toistakaan, ellei hän usko esittävänsä Jumalan mielipidettä asiasta.

Enemmistö ei ole riittävä

Maallisissa asioissa on ainoastaan enemmistön ääni ratkaiseva, mutta nähtävästi niin ei saa olla Herran seurakunnassa. Mieluummin on, mikäli mahdollista ja oikeudenmukaista, koetettava päästä yksimielisyyteen vaalissa. Veli, joka saa ainoastaan pienen enemmistön äännet vaalissa, ei voine tyytyväisyydellä otaksua sen olleen Herran vaali, sen enempää kuin seurakuntakaan. Joku toinen, jota kaikki tai melkein kaikki voisivat kannattaa, olisi etsittävä äänestämällä viikko viikon jälkeen, kunnes sopiva löydettäisiin

tai asia jätettään sikseen; tai sopikoot kaikki kahdesta, kolmesta tai useammasta, jotka voisivat palvella vuorotellen, siten tyydyttäen kaikkien toiveita. Mutta jos palava rakkaus Herraan ja totuuteen vallitsee, samalla kun rukoillaan johtoa ja mielentilaa, joka pitää toisia parempana kuin itseään siinä, missä lahjat ovat yhdenvertaiset, on ylipäänsä helpompi tulla yksimielisyyteen arvostelussa Jumalan tahdon suhteen asiasta. Älkää ”tehkö mitään itsekkyydestä tai turhan kunnian pyynnöstä.” ”Pyrkikää säilyttämään hengen yhteys rauhan yhdysiteellä” — Filipp. 2:3; Efe. 4:3

Samaa järjestystä olisi noudatettava myös apulaisten vaalin suhteen, nk. diakonien ja diakonissojen suhteen, joiden edellytyksenä olisi myös pidettävä hyvä maine. (Katso 1 Tim. 3:8-13) Näitä tarvitaan eri palveluksia varten, ja heillä pitää olla niin monta vanhimpain edellytyksistä kuin suinkin, hengen hedelmät ja soveltuvuus opettamaan niihin luettuna.

Erilaisia virkoja

Niin kuin juuri olemme nähneet, vanhimmat voivat omata erityisiä edellytyksiä jotain erityistä tehtävää varten — toiset ovat huomattuja opettajina, toiset profeettoina eli puhujina, toiset evankelistoina, jotka vetävät uskottomain huomion asiaan, ja toiset yksityisinä tai yleisinä pastoreina eli kaitsijoina, jotka yleisesti kaitsevat laumaa sen eri harrastuksiin. Apostoli Paavalin puhe vanhimmille Efeson seurakunnassa antaa meille yleisen käsityksen siitä virasta, johon kunkin yksityisen on mukauduttava ja sovitettava lahjansa taloudenhoitajana. Hänen sanansa ovat sen arvoiset, että kaikkien, jotka ottavat vastaan vanhimman viran jossain työn haarassa, on niitä huolellisesti ja rukoillen tutkittava. Hän sanoi, ”Ottakaa siis itsestänne vaari ja kaikesta laumasta, johon pyhä henki on teidät pannut kaitsijoiksi, paimentamaan Herran seurakuntaa.” (Apt. 20:28) Varmasti vanhimpain on otettava vaari itsestään, ettei se pieni kunnia, joka heidän asemalleen kuuluu, tekisi heitä pöyhkeiksi ja ylimielisiksi ja etteivät he vaan omistaisi itselleen sitä valtaa ja kunniaa, joka kuuluu Päälle — Ylipaimenelle. Lauman ravitseminen on Herran asia; niin kuin on kirjoitettu, ”Niinkuin paimen hän kaitsee laumaansa.” (Jes. 40:11) Sen tähden, kun joku valitaan vanhimmaksi, se tehdään sitä varten, että hän edustaisi ylipaimenta, että hänen olisi oltava välikappaleena eli kanavana, jonka kautta suuri lammasten paimen voi antaa lampaille ”ruokaa aikanaan”, ”vanhaa ja uutta.”

”Voi paimenia, jotka hukuttavat ja hajottavat minun laitumeni lampaat, sanoo Herra. Sen tähden näin sanoo Herra, Israelin Jumala, paimenista, jotka kaitsevat minun kansaani: Te olette hajoittaneet minun lampaani ja karkoittaneet ne pois, ettekä ole pitäneet niistä huolta. Katso, minä pidän huolen teidän pahojen tekojenne rankaisemisesta, sanoo Herra. Ja minä herätän heille paimenia, ja ne kaitsevat heitä; eivät he enää pelkää eivätkä säiky, eikä heistä yhtäkään puutu, sanoo Herra.” — Jer. 23:1,2,4

Vanhimpain kätten päälle paneminen

1) ”Älä laiminlyö armolahjaa, joka sinussa on ja joka sinulle annettiin profetian kautta, [kokoontuneitten] vanhinten panna kätensä sinun päällesi.” — 1 Tim. 4:14

2) ”Ja asettivat heidät [seitsemän seurakunnan valitsemaa diakonia] apostolien eteen, ja nämä rukoilivat ja panivat kätensä heidän päällensä.” — Apt. 6:6

3) ”Ja Antiokian seurakunnassa... pyhä henki sanoi: Erottakaa minulle Barnabas ja Saulus siihen työhön, johon minä olen heidät kutsunut. Silloin he paastosivat ja rukoilivat ja panivat kätensä heidän päällensä ja päästivät heidät menemään.” — Apt. 13:1-3

4) ”Älä ole liian kerkeä panemaan käsiäsi kenenkään päälle, äläkä antaudu osalliseksi muiden synteihin.” — 1 Tim. 5:22

5) ”Ja kun Paavali pani kätensä heidän päälleen, tuli heidän päällensä pyhä henki ja he puhuivat kielillä ja ennustivat [profetoivat, saarnasivat] — Apt. 19:6

6) ”Silloin he (apostolit) panivat kätensä heidän päällensä, ja he saivat pyhän hengen.” — Apt. 8:17-19

7) ”Siitä syystä minä sinua muistutan virittämään palavaksi Jumalan armolahjan, joka sinussa on minun kätteni päällepanemisen kautta.” — 2 Tim. 1:6

Olemme tässä koonneet yhteen henkeytetyt todistukset kätten päälle panemisesta uuden luomuksen seurakunnassa. Kolmesta viimeksi mainitusta lausunnosta (5,6,7) käy selvästi ilmi, että lahjojen jakaminen oli tavallista ensimmäisessä seurakunnassa. Apostolit panivat kätensä kaikkien vihkiytyneitten uskovaisten päälle ja siitä seurasi yksi tai useampia lahjoja — ”kielillä puhuminen” jne., jokin määrä henkeä kunkin osaksi². Neljä ensimmäistä tekstiä (1,2,3,4) voidaan ryhmittää yhteen yleisen opetuksen antajina, nimitäin hyväksymisen todistuksena — mutta ei luvan antamisen tai valtuutuksen merkinä.

1) Timoteus, Paavalin ”poika” hänen työssään, oli jo kastettu ja oli jo vastaanottanut pyhän hengen lahjan apostoli Paavalin käsien kautta (katso 7), kun hän seurasi häntä Jerusalemiin. (Apt. 21:15-19) Epäilemättä hyväksyivät Jaakob ja kaikki vanhimmat, apostoliset vanhimmat, siellä silloin Timoteuksen uskollisuuden ja hengenheimolaisuuden Paavalin kanssa, ja siunasivat hänet yhdessä ja panivat kätensä hänen päällensä hyväksymisen merkiksi; ja kertomuksesta huomaa, etteivät he tehneet sitä tavallisen tavan mukaisesti eivätkä kaikille Paavalin seuralaisille, vaan ”ennustuksen kautta”, joka viittaa siihen, että he johtuivat tähän jonkin Herralta saadun ennustuksen tai määräyksen kautta.

2) Nuo seitsemän diakonia eivät apostolien kätten päälle panemisen kautta olleet määrättyt eli valtuutetut saarnaamaan, sillä heitä ei oltu valittu saarnaajiksi, vaan palvelemaan aterioitaessa, ja toisaalta heillä jo oli hengen voitelun nojalla täysi oikeus saarnata, mikäli heillä oli lahjoja ja tilaisuuksia siihen. Ja ilman että mainitaan mitään erityisesti kenenkään myöntämää vapautta, lupaa tai määräystä, huomaamme Stefanuksen, yhden näistä seitsemästä, saarnanneen sellaisella innolla, että hän oli Mestarin jälkeen ensimmäinen, joka sai vahvistaa todistuksensa omalla verellään. Tämä kätten päälle paneminen tarkoitti nähtävästi ainoastaan apostolien tunnustusta ja siunausta.

3) Kätten paneminen Paavalin ja Barnabaan päälle ei ole voinut merkitä saarnalupaa, sillä heidät oli hyväksytty vanhimmiksi ja he olivat olleet opettajina Antiokian seurakun-

2 Katso 6. osa, kappale 8.

nassa enemmän kuin vuoden ajan. Sitä paitsi molemmat olivat jo aikaisemmin saarnanneet toisissa paikoissa. (Vrt. Apt. 9:20-29; 11:26) Tämä käten päälle paneminen saattoi ainoastaan merkitä sen lähetystyön hyväksymistä, joka Paavalin ja Barnabaan piti alkaa — että Antiokian seurakunta yhtyi heidän kanssaan lähetystyöhön ja suoritti luultavasti heidän menonsa.

4) Tässä tapauksessa apostoli osoittaa, että kun Timoteus panee kätensä jonkun viinitarhatyötoverin päälle, se merkitsisi hänen myöntymistään eli hyväksymistään, niin että jos mies ei kehittyisikään hyvään päin, olisi Timoteus osallinen hänen epäonnistumisestaan. Hänen piti, niin paljon kuin oli mahdollista, olla varma siitä, ettei tukisi ketään, joka siveyteensä tai oppiinsa nähden vahingoittaisi Herran lampaista.

Missään suhteessa ei saisi menetellä varomattomasti; varovaisuutta oli noudatettava joko suosittavan kirjeen tai julkisesti lausutun siunauksen muodossa. Sama neuvo on vieläkin sopiva kaikelle Herran kansalle niin pitkälle kuin heidän vaikutuksensa ulottuu. Se ei kuitenkaan merkitse, että kukaan oli riippuvainen Timoteuksen hyväksymisestä, ennen kuin hänellä oli oikeus saarnata; jonka oikeuden Herra kunkin kyvyn mukaan antaa kaikille, jotka ottavat vastaan pyhän hengen voitellun.

Palkattu virka?

Palkatut virat, jotka nyt ovat niin yleisesti käytännössä ja joita monet pitävät aivan välttämättöminä, eivät olleet tavallisia ensimmäisessä seurakunnassa. Herra ja hänen 12 valittuaan olivat, mikäli voimme henkeytyistä kertomuksista oikein ymmärtää, köyhiä — lukuun ottamatta ehkä Jaakobia, Johannesta ja Matteusta. Juutalaiset, jotka olivat tottuneet antamaan vapaaehtoisia lahjoja leviitoille, ulottivat tämän tavan kaikkeen uskonnolliseen, mikä vetosi heihin Jumalasta olevana. Opetuslapsilla oli yhteinen kassanhoitaja, Juudas (Joh. 12:6; 13:29), eivätkä he nähtävästi koskaan kärsineet puutetta; vaikka on yhtä selvää, etteivät he koskaan myöskään pyytäneet almuja. Ei löydy edes viittausta sellaisesta Herran muistiin kirjoitetuissa sanoissa. Hän luotti Isän huolenpitoon, ja muutamat kunnialliset naiset palvelivat häntä (ja hänen seuralaisiaan) varoillaan. — Katso Matt. 27:55,56; Luuk. 8:2,3

Jos Jeesuksen saarnoihin ja vertauksiin olisi sekoittunut almujen pyyntöjä, olisi voima ollut niistä poissa. Mikään ei ole miellyttävämpää kuin Mestarin ja hänen erityisesti valittujensa selvä epäitsekkyys, Juudaan ollessa ainoa poikkeus, ja hänen ahneutensa saattoi hänet lankeemukseen. (Joh. 12:5,6) Tänäpäin Baabelin rakkaus rahaan, loisteliaisiin esityksiin ja sen kerjäysjärjestelmä ovat suureksi vahingoksi sen valtavalle vaikutukselle; ja päinvastainen henki Herran uskollisten kesken nyt, kuten hänen ensimmäisessä läsnäolossaan, puhuu paljon heidän hyväkseen sellaisille, jotka lukevat heitä elävinä kirjeinä käsittämättä täydelleen heidän oppejaan. Mitä ihmeellisimmällä tavalla Herra on siten pitänyt huolta ”elonkorjuutyöstään”, ilman että ainoakaan rahanpyyntöä; ja me luotamme, ettei koskaan tule olemaan toisin, uskoen että tämä on Herran mieli.

Etsikööt ne, jotka haluavat tämän maailman runsautta ja ylellisyyttä, sitä liikemaa-
masta tai tuottavista ammanteista, mutta älköön kukaan ryhtykö Kristuksen evankeliumin palvelijaksi mistään muusta vaikuttimesta kuin rakkaudesta Jumalaan, hänen totuuteensa

ja veljiin; rakkaudesta, joka ilolla uhraa mukavuuden, ylellisyyden ja inhimillisen kunnian — ei haluttomasti, vaan sydämestään. Mutta valitettavasti on nimikristillisyyks tullut suureksi ja maailmalliseksi, ja sen palvelijoita kunnioitetaan sellaisilla arvonimillä kuin ”kunnioitettava”, ”korkeasti kunnioitettava”, ”teologian tohtori”; ja näitä arvonimiä seuraa palkat, ei palvelijain tarpeen mukaiset, vaan heidän kykynsä mukaan vetää suuria ihmisjoukkoja ja varakasta väkeä ympärilleen. Luonnollinen seuraus tästä on ollut, että ”sen papit opettavat palkan tähden ja sen profeetat ennustavat rahan tähden, ja Herraan he kuitenkin luottavat, sanoen: Eikö Herra ole meidän keskellämme? ”Israelin vartijat ovat kaikki sokeita, eivät he mitään käsitä; he ovat kaikki mykkiä koiria, jotka eivät osaa haukkua; he näkevät unta, makailevat ja nukkuvat mielellään. Ja näillä koirilla on vimmainen nälkä, ei niitä mikään täytä. Ja tällaisia ovat paimenet! Eivät pysty mitään huomaamaan, ovat kaikki kääntyneet omille teilleen, etsivät kukin omaa voittoansa, kaikki tyyni”. ”He eivät kärsi tervettä oppia, vaan omien himojensa mukaan korvasyyhyysä haalivat itselleen opettajia ja kääntävät korvansa pois totuudesta ja kääntyvät taruihin.” — Jes. 56:10,11; Miika 3:11; Fil. 3:2; 2 Tim. 4:3,4

Jotkut saattavat ajatella, että molempia äärimmäisyyksiä olisi kartettava — suuria palkkoja ja ilman palkkaa — ja saattavat muistuttaa Herramme sanoista, ”Työmies on palkkansa ansainnut”, ja apostolin sanoista, ”Jos me olemme kylväneet teille hengellistä hyvää, onko paljon, jos me niitämme teiltä maallista?” Kuitenkin meidän on muistettava, etteivät nämä Raamatun voimakkaimmat esityksetkään viittaa ruhtinaallisiin palkkoihin, vaan ainoastaan elämän välttämättömiin tarpeisiin. Tätä apostoli valaisee lausumalla, ”Älä sido puivan härän suuta.” Härällä piti olla vapaus varata itselleen sen, mitä se tarvitsi, mutta ei enempää. Apostoli on antanut meille avaimen omaan menestykselliseen palvelukseensa sanoen, ”Enkä ole oleva teille rasitukseksi; sillä minä en etsi teidän omaanne, vaan teitä itseänne.” ”Ja minä olen mielelläni uhraava kaikki, uhraava itseni-kin, teidän sielujenne hyväksi. Senkö tähden, että teitä näin suuresti rakastan, minä saan teiltä vähemmän vastarakkautta.” — 2 Kor. 12:14,15

Jeesuksen askeleissa seuraaminen ei johda meitä palkkoihin; eikä myöskään hänen suuren apostolinsa Paavalinkaan seuraaminen. Osoitettuaan, ettei maallisen hyvityksen pyyntö hengellisistä palveluksista millään tavalla voinut loukata oikeutta, kertoo Paavali meille omasta menettelytavastaan sanoen:

”En minä ole halunnut kenenkään hopeata tai kultaa tai vaatteita; te tiedätte itse, että nämä minun käteni ovat työllänsä hankkineet, mitä minä ja seuralaiseni olemme tarvinneet. Kaikessa minä olen osoittanut teille, että näin työtä tehden tulee huolehtia heikoista ja muistaa nämä Herran Jeesuksen sanat, jotka hän itse sanoi: Autuaampi on antaa kuin ottaa. — Apt. 20:33-35

”Jos muilla on teihin tällainen oikeus [pyytää aineellista hengellisten vastineeksi], eikö paljon enemmän meillä? Mutta me emme ole käyttäneet tätä oikeutta, vaan kestämmme kaikki, ettemme panisi mitään estettä Kristuksen evankeliumille.” (1 Kor. 9:12) ”Kun olin teidän luonanne ja kärsin puutetta, en rasittanut ketään. Sillä mitä minulta puuttui, sen täyttivät veljet, jotka tulivat Makedoniasta.” — 2 Kor. 11:8,9

Meillä on näissä asioissa aivan samat vapaudet kuin apostoleilla, ja uskollisuuden tässä, niin kuin kaikissa muissakin olosuhteissa, pitäisi johtaa meitä seuraamaan heidän askeleissaan. Herra, apostolit ja heidän apulaisensa, jotka matkustivat ja jotka antoivat koko aikansa totuuden palvelukseen, ottivat vastaan vapaaehtoisia lahjoja veljiltä menojensa suorittamiseksi, ja kuten jo viitattiin, näyttää Antiokian seurakunnan käten paneminen Paavalin ja Barnabaan päälle, kun heidän piti alkaa ensimmäinen lähetysmatkansa, merkitsevän, että seurakunta otti vastatakseen heidän menoistaan ja otti siten osaa heidän työhönsä, aivan niin kuin me nyt ”Kansainvälisenä Raamatuntutkijain Seurana” (vuonna 1904) yhdyimme lähettämään ”saarnaajaveljiä” ja otamme vastataksemme heidän menoistaan.

Ei löydy mitään viittausta, suoranaista tai välillistä, siitä, että vanhimmat, jotka palvelivat kotoista seurakuntaa, saivat palkkaa tai rahoja; ja me uskomme ylipäänsä olevan edullisempaa, että kukin paikallisseurakunta käyttää omien jäseniensä vapaaehtoisia palveluksia – useampia tai harvempia, suurempia tai pienempiä. Raamatunmukainen tapa on hengellisesti terve; se koettaa saada kaikki eri jäsenet käyttämään hengellisiä lahjojaan ja ohjaa heitä katsomaan enemmän Herraan oikeana Paimenenaan, kuin mikään palkkajärjestelmä. Mikäli kelvollisten opettajain luku lisääntyy, seuratkaa silloin Antiokian seurakunnan esimerkkiä – lähettäkää muutamia lähetystyöntekijöinä, kolportööreinä, saarnaajina jne.

Jos joku seurakunta siitä huolimatta katsoo itsellään olevan laajan vaikutusalan ja katsoo edulliseksi, että joku veli antaisi koko aikansa sen ja lähetystyön palvelukseen, ja jos se vapaaehtoisesti antaa raha-avustusta riittävästi hänen menoihinsa, emme tunne ainoatakaan raamatunpaikkaa, joka kieltäisi vastaanottamasta sitä. Mutta sekä palvelevan vanhimman että avustavan seurakunnan on katsottava, ettei määrätty summa ole suurempi kohtuullisia elinkustannuksia palvelijalle ja niille, jotka ovat hänestä riippuvaiset. Ja molempien on katsottava, että myös kaikki seurakunnan jäsenet tulevat työhön, ja erityisesti sellaiset, joilla on edellytyksiä palvella vanhimpina; muussa tapauksessa pääsee varmasti kehittymään Baabelin henki, kirkollisuus.

Seurakuntakuri

– Matt. 18:15-18

Kurin ylläpitäminen ei ole ainoastaan vanhimpain tehtävä, vaan koko seurakunnan. Jos osoittautuu, että joku on joutunut jonkinlaiseen eksytykseen tai syntiin, on ainoastaan sen, joka on tullut loukatuksi, tai sen, joka ensin on huomannut epäkohdan, nuhdeltava eksyvää otaksutun virheen johdosta. Jos nuhdeltu ei kykene puhdistautumaan ja yhä pysyy eksytyksessä ja synnissä, silloin on kutsuttava kaksi tai kolme veljeä, joilla ei edeltäpäin ole mitään mielipidettä asiasta, kuulemaan asiaa ja neuvomaan syytettyä ja syyttäjää. (Olkootpa vanhimpia tai ei, heidän vanhimpiana olonsa ei anna heille minkäänlaista oikeutta tai valtuutta tässä tapauksessa, ellei heidän arvostelunsa ole kypsyneempi ja heidän vaikutuksensa voimakkaampi.) Jos nämä tulevat yksimieliseen päätökseen jommankumman asianomaisen kanssa, toisen on alistuttava ja asia on kokonaan saatettava päätökseen siten, että asia viipymättä korjataan tai sovitaan niin hyvin kuin mahdollista. Jos joku alkuperäisistä riitapuolista vielä pysyy kiinni väärällä tiellä, silloin (mutta ei

ennen) voi se, joka toimitti ensimmäisen tehtävän tai joku noista toisista tai mieluummin kaikki nämä yhdessä, käyttää oikeuttaan vetääkseen asian seurakunnan, Ruumiin, eteen. Siten on selvää, etteivät vanhimmat olisi jäsenten tuomareina – kuuleminen ja tuomitseminen kuuluu paikalliselle Ruumiille eli seurakunnalle.

Kun kaksi ensiaskelta (yllä mainitut) on otettu ja vanhimmat ovat vakuutetut asiasta, heidän velvollisuutensa on kutsua kokoon seurakunta, vihkiytynyt Ruumis, yleiseen kokoukseen tuomioistuimeksi – kuulemaan asia sen yksityiskohtia myöten ja Päänsä nimessä tekemään päätöksen. Ja asian tulisi olla niin selvä ja tuomittua tulisi kohdella niin jalomielisesti, että päätös olisi yksimielinen, tai lähes yksimielinen. Sillä tavoin säilytettäisiin Ruumiissa (seurakunnassa) rauha ja yksimielisyys. Katumus on mahdollinen siihen silmänräpäykseen asti, jolloin seurakunta antaa tuomionsa. Todellinen tarkoitus kaikilla näillä toimenpiteillä on katumuksen ja parannuksen aikaansaaminen ja erehtyneen palauttaminen; hänen rankaisemisensa ei ole ollenkaan tarkoituksena. Rankaisemien ei kuulu meille, vaan Jumalalle. ”Minun on kosto, minä olen maksava, sanoo Herra.” (Room. 12:19) Jos syyllinen katuisi asiaa käsiteltäessä, se olisi kiitoksen ja ilon syy kaikille, jotka omaavat Herran hengen, ja muut eivät ole hänen ruumiinsa jäseniä. — Room. 8:9

Vaikka syyllinen kieltäytyisikin kuulemasta (tottelemasta) koko seurakunnan päätöstä, mitään rangaistusta ei kuitenkaan tulisi määrätä, ei edes yrittääkään. Mitä on sitten tehtävä? Seurakunnan on ainoastaan vetäydyttävä pois hänen yhteydestään ja katkaistava veljellinen yhteys hänen kanssaan. Sen jälkeen häntä on pidettävä ”pakanana ja publikaanina.” — Matt. 18:17

Syyllisen erehdys tai virhe ei saa kertaakaan tulla käsittelyn aikana yleisesti tunnetuksi, jottei hänelle, seurakunnalle ja Herralle, seurakunnan Päälle, tuotettaisi häpeää. Emme myöskään saa puhua ankarasti semmoisesta, ei eroamisen jälkeenkään, aivan niin kuin emme saa ylenkatsoa tai soimata pakanoita tai publikaanejakaan. ”Älkää puhuko pahaa kenestäkään ihmisestä.” ”tehkäämme hyvää kaikille.” (Tiit. 3:2, engl. Raam.; Gal. 6:10) Rakkaus on ominaisuus, joka vaatii mitä ankarinta tottelevaisuutta näitä kahta viimeistä vaatimusta kohtaan ”kaikkien” suhteen; kuinka paljon enemmän rakkaus silloin vaatiikaan, ettei ”veljeä”, seurakunnan, Kristuksen Ruumiin jäsentä, vahingoiteta kierojen tai väärin syytösten kautta, vaan että myös hänen heikkoutensa, erehdyksensä tai syntinsä peitetään ei ainoastaan tietämättömältä maailmalta, vaan myös ”uskon huonekunnalta” ja vieläpä seurakunnaltakin — kunnes lopullinen askel, ”seurakunnalle sanominen”, huomataan ehdottoman välttämättömäksi. Joka askeleella on rakkauden hengen toivottava, että syyllinen on jonkin väärinkäsityksen kahlehtima, ja on rukoiltava viisautta ja armoa syntisen palauttamiseksi hänen eksymyksensä tieltä, ja siten (mahdollisesti) pelastettava sielu kuolemasta. — Jaak. 5:20

Oi, että pyhä henki, rakkauden henki, niin runsaasti asuisi jokaisessa seurakunnan jäsenessä, että häneen koskisi kipeästi kuullessaan kunniaa loukkaava puhe jostakin henkilöstä ja erityisesti jostain jäsenestä! Sen tulisi laimentaa heti puolet kiihotuksesta tai enemmänkin. Eikä yllä mainittu Herramme esittämä menettelytapakaan johtaisi siihen, että usein tarvitsisi vetää sellaista seurakunnan eteen; päinvastoin, samalla kertaa kuin se

poistaisi syyn vastenmielisyyteen, herättäisi se kunnioitusta seurakunnan tuomiota kohtaan Herran tuomiona, ja sen mukaisesti kuunneltaisiin ja toteltaisiin seurakunnan ääntä. Sitä paitsi voimme olla vakuutettuja siitä, että järjestyksen ja rakkauden siten voitessa alaa jokainen, mikäli mahdollista, koettaisi hoitaa omia asioitaan eikä yrittäisi moittia veljeä, tai nuhtelisi häntä, tai veisi asiaa komitean tai seurakunnan eteen, ellei asia olisi erittäin tärkeä häneen itseensä, seurakuntaan tai totuuteen nähden.

Epäilemättä useimmat vaikeudet seurakunnassa (samoin kuin yhdistys- ja perheselk-kauksetkaan) eivät johdu loukkaamisen halusta tai tahallisesti tehdystä vääryydestä, vaan väärinkäsityksistä ja ainakin osittain vaikutinten ja aikomusten väärintulkinnoista. Kieli tavallisesti rakentaa riitaa; ja siksi on aivan järkevää asettaa vartija huulille sekä sydämel-le, josta lähtevät epäjalot tunteet, jotka huulien lausumina herättävät pahoja taipumuksia ja useasti vahingoittavat monia. Uudella luomuksella, seurakunnalla, on tarkat määräyk-set Herraltansa, Päältä, tämän tärkeän asian suhteen. Heidän tulee olla hänen rakkauten-sa hengen täyttämät, kun he menevät yksin, yksityisesti, heitä loukkaavan henkilön luo, edeltäpäin neuvottelematta tai keskustelematta siitä kenenkään kanssa. He eivät saa mennä hänen luokseen saadakseen hänet häpeämään käytöstään, eikä nuhtelemaan häntä, tai muulla tavalla rankaisemaan häntä, vaan saadakseen lopun pahasta ja, jos mahdollista, saadakseen korvatuksi vahingon, joka on jo saatu aikaan. Asian kertominen muille edeltä- tai jälkeinpäin on kovaa ja rakkaudetonta — Päämme sanojen ja hengen vastakohta. Ei edes neuvoa pyytäkseen saa kertoa asiasta; meillä on Herran neuvo ja sitä on seurattava. Jos tapaus ei ole tavallista laatua, on viisaimmalta vanhimmalta kysyttävä neuvoa tavalla, joka ikään kuin koskisi jotain otaksumista, jottei tosiasiaa eikä syyllistä paljastettaisi.

Jos asia ei ole vakavampaa laatua, sen pitäisi päättyä siihen, että henkilökohtaisesti vedotaan yksityisessä olevaan, joko hän sitten kuuntelee tai ei, että hän taipuisi. Mutta jos toisen askeleen ottamista pidetään tarpeellisena, mitään selityksiä ei saa antaa niille, joita on pyydetty asiasta keskustelemaan, ennen kuin kaikki asianomaiset ovat koolla. Siten kartetaan parjaus ja asia esitetään neuvotteleville veljille ilman ennakkoluuloja, jotta he kykenisivät paremmin neuvomaan molempia asianomaisia viisaasti; sillä syy saattaa olla molemminpuolinen tai mahdollisesti yksinomaan syyttäjässä. Joka tapauksessa tekee sellainen rehellinen kohtelu suopean vaikutuksen syytetyyn, ja onkin luultavaa, että hän antaa periksi sellaisille neuvonantajille, jos hänen tiensä on heidänkin mielestään väärä. Mutta joko se, jonka neuvonantajat ovat uskoneet olevan yksityisessä, mukautuu tai ei, on koko asia vielä ankarasti yksityinen, eikä siitä saa mainita mitään kenellekään, ennen kuin — jos tarpeelliseksi katsotaan — asia vedetään seurakunnan eteen ja saatetaan loppuunsa. Silloin vasta se tulee pyhään tietoon ja ainoastaan heidän, ja siinä määrin kuin he ovat pyhiä, he eivät halua sanoa kenenkään heikkouksista kenellekään enempää kuin mikä on välttämätöntä.³

Seurakunnan tarkastaessa asiaa on edesvastuu kunkin yksityisen; sen tähden kunkin pitää erityisesti itselleen selvittää, mikä on oikeudenmukainen päätös. Kaiken yhteyden lakkauttaminen on rangaistus, joka on aiottu vanhurskaudessa annetuksi nuhteeksi, ja se on Herran määräys. Se on aiottu suojaksi seurakunnalle, jotta se voisi erottaa epäväkaat,

3 Katso myös 9. luvussa — ”Jos veljesi rikkoo sinua vastaan”

jotka vaeltavat lihan, eivätkä hengen mukaan. Sitä ei tule pitää ainaisena erottamisena, vaan ainoastaan siihen asti, kunnes nuhdeltu tunnustaa vääryytensä ja, niin pitkälle kuin hänelle on mahdollista, koettaa hyvittää sen.

Syytökset vanhimpia vastaan

”Älä ota huomioosi syytettä vanhinta vastaan, ellei ole kahta tai kolmea todistajaa.” — 1 Tim. 5:19

Tässä esityksessä apostoli tunnustaa kaksi periaatetta: 1) Että seurakunta on jo aikaisemmin tunnustanut vanhimman omaavan hyvän ja jalon luonteen, ja olevan erityisesti uutera totuudessa ja uskollinen Jumalalle; 2) Että sellaiset henkilöt huomatuun asemansa vuoksi seurakunnassa erityisesti olisivat joidenkin välityksellä Vastustajan hyökkäyksen esineinä — kateuden, ilkeyden, vihan ja eripuraisuuden esineinä — aivan niin kuin Herramme ennusti — ”Älkää ihmetelkö, veljeni, jos maailma teitä vihaa”; ”tietäkää, että se on vihannut minua ennen kuin teitä”; ”Jos he perheenisäntää ovat sanoneet Beelsebubiksi, kuinka paljoa enemmän hänen perheväkeään!” (Matt. 10:25; 1 Joh. 3:13; Joh. 15:18) Mitä uskollisempi ja kunnollisempi tämä veli on, mitä enemmän Mestarinsa kaltainen, mitä asiallisempi hänen valintansa vanhimmaksi on ollut ja mitä uskollisempi hän on vanhimpana ollut, sitä varmemmin hän saa vihollisikseen, ei ainoastaan Saatanaa sanansaattajineen, vaan myös kaikki ne, jotka Saatana onnistuu pettää ja eksyttää.

Nämä seikat olisivat suojana vanhimmalle, jottei hän joutuisi tuomittavaksi kenen tahansa henkilön sanoista, jos hänen elämänsä muutoin on osoittautunut moitteettomaksi. Mitä kulkupuheisiin ja perättömiin huhuihin tulee, niitä tule ottaa ollenkaan huomioon, sillä kukaan totinen taistelutoveri, joka tuntee Herran neuvon (Matt. 18:15), ei tahtoisi levittää perättömiä huhuja tai luottaa sellaisten sanoihin, jotka siten voisivat ylenkatsoa Mestarin neuvoja. Tullakseen ollenkaan kuulluiksi, syyttäjien täytyy todistaa olleensa toteamassa asia. Ja vaikka kaksi tai useampi todistaja esittää syytöksiä, muuta tapaa ei saa käyttää asian kuulustelemiseksi kuin edellämainittua. Kenen tahansa, joka syyttää vanhinta pahasta, pitää, sen jälkeen kun henkilökohtainen neuvottelu on epäonnistunut, ottaa mukaansa kaksi tai kolme muuta, jotka siten tulevat tottelemattomuuden todistajiksi. Sitten voidaan selvittämättä oleva asia, joko Timoteuksen tai jonkun muun kautta vetää seurakunnan eteen jne.

Tämä kahden tai kolmen todistajan edessä tehty syytös, mikä vaaditaan kaikkien jäsenien suhteen, todellakin antaa tilaa oletukselle, että apostoli ainoastaan vaati, että vanhimmalle vakuutettaisiin samat oikeudet ja edut kuin kenelle tahansa veljistä. Mahdollisesti muutamat halusivat katsoa asiaa siltäkin kannalta, että kun vanhimman piti olla ”hyväksi tunnettu”, ei ainoastaan seurakunnassa, vaan myös sen ulkopuolella, olisi hänet vedettävä oikeuteen pienimmästäkin syytöksestä. Mutta apostolin sanat ratkaisevat asian niin, että vanhimmalla pitää olla samanlaiset tilaisuudet ja edut kuin toisillakin.

Todistajia koskeva asia on painettava syvälle kunkin uuden luomuksen mieleen. Mitä toiset luulevat tietävänsä ja mitä he parjaten sanovat, sitä ei tule ottaa huomioon, eikä tule ottaa vastaan. Jos kaksi tai kolme Herran neuvoja seuraten esittävät syytteen jotakuta vastaan — ei parjaten eikä valhetellen, vaan niin kuin on neuvottu — seurakunnan edessä,

heitä ei tule uskoa silloinkaan; mutta silloin seurakunnalla on hyvä tilaisuus kuulla asiaa, kuulla molempia asianomaisia, jotka samalla kertaa ovat läsnä, ja sitten langetettava kristillinen tuomio ja annettava niin esitetty nuhde, että se olisi rikkoneelle avuksi ja johtaisi hänet jälleen vanhurskauteen, eikä työntäisi häntä pois pimeyteen.

Erehdys saarnaamiskutsumuksen suhteen

Suuri joukko ihmisiä selittää saaneensa kutsun Herralta saarnaamaan evankeliumia; seuraavassa silmänräpäyksessä he kenties lisäävät, etteivät koskaan ole ymmärtäneet mitä varten, tai että he ovat tietoisia, ettei heillä ole mitään erityisiä edellytyksiä tätä tehtävää varten, tai että olosuhteet aina ovat näyttäneet estäneen heitä seuraamasta tätä kutsua. Kysyttäessä heiltä kutsumuksen laatua käy ilmi, että se olikin ollut ainoastaan luulottelua tai olettamusta. Joku on joskus saanut tuntea vaikutuksen (kenties ennen kuin hän tuli kristityksikään), että hänen olisi antauduttava Jumalalle ja hänen palvelukseensa, ja hänen korkein käsityksensä Jumalan palvelemisesta oli lähtöisin kokemuksista nimi-seurakunnassa, jota se saarnaaja edusti, jonka jumalanpalveluksissa hänen perheensä kävi. Joku taas mieltymyksellä huomasi itsellään olevan sopivan puhelahjan ja sanoi itselleen — kuinka mielelläni haluaisinkaan kantaa virkapukua ja omata saarnaajan maineen, arvonimet ja palkan — edes jonkinlaisen. Jos hänellä oli sen lisäksi hyvä itseluottamus, hän luultavasti tunsu olevansa yhä enemmän vakuuttunut siitä, että koska valitut apostolit olivat ”koulunkäymättömiä ja oppimattomia miehiä”, Jumala mahdollisesti oli muistanut häntä sen johdosta, että häneltä puuttui lahjoja ja sivistystä. Jumala on suosinut monia sellaisia, kuin myös omaa asiaansa, olemalla avaamatta tietä heidän kunnianhimolleen, jonka he ovat tulkinneet väärin kutsuksi saarnaamaan.

niin kuin jo on osoitettu, jokainen uuden luomuksen jäsen on kutsuttu saarnaamaan, ei kunnianhimon tai luulottelun perusteella, vaan sanan perustuksella, joka vaatii jokaista, joka ei ota Jumalan armoa turhaan vastaan, ”julistamaan sen jaloja tekoja, joka on pimeydestä kutsunut meidät ihmeelliseen valkeuteensa”. (1 Piet. 2:9) Tämä kutsu käsittää sen tähden kaikki, jotka ovat totuuden hengestä siinneet — miehet ja naiset, orjat ja vapaat, rikkaat ja köyhät, sivistyneet ja sivistymättömät, sekä mustat, punaiset, keltaiset ja valkeat. Mitä muuta valtakirjaa tarvitaan kuin tämä: ”Hän antoi minun suuhuni uuden virren” — ”Herran armoteoista.” — Ps. 40:4; 107:43

On totta, että Herra erityisesti valitsi ja kutsui kaksitoista apostolia erityistä tehtävää varten; totta on myös, että hän on aikonut, mikäli hänen kansansa on tahtonut kuunnella hänen sanaansa, ”asettaa kunkin ruumiin jäsenen” oman mielenä mukaan toiset toiseen ja toiset toiseen palvelukseen, ”kunkin hänen kykynsä mukaan.” (Matt. 25:15) Mutta hän osoittaa meille selvästi, että monet koettavat itse tekeytyä opettajiksi; että seurakunnan velvollisuus on alituisesti katsoa Herraan Päänään ja Johtajanaan, eikä suosia kunnianhimoisia veljiä, jotka etsivät omaansa; että tämän velvollisuuden laiminlyöminen on sama kuin hänen sanansa ylenkatsominen; sen tähden rakkauden ja tottelevaisuuden puutetta; ja koituu varmasti hengelliseksi vahingoksi sekä seurakunnalle että tekeytyneelle opettajalle.

Herran neuvo tämän asian suhteen on selvästi esitetty: ”Jokainen, joka ylentää itsensä, alennetaan, ja joka alentaa itsensä, ylennetään.” (Luuk. 14:11) Seurakunnan on seurattava tätä sääntöä ja tämän hengen mieltä kaikissa asioissa sekä koetettava ymmärtää ja totella Herraa. Herran tapana on neuvoa ainoastaan sitä, jonka uutteruus, uskollisuus ja kärsivällinen kestävyys hyvässä on osoittautunut pienissä asioissa. ”Joka vähimmässä on uskollinen, on paljossakin uskollinen.” (Luuk. 16:10) ”Vähässä sinä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi.” (Matt. 25:21,23) Kunnian portaiden alemmilla asteilla on aina hyvää tilaa. Sen, joka tahtoo, ei tarvitse kauan olla ilman tilaisuutta palvella Herraa, totuutta ja veljiä nöyrällä tavalla, jota ylpeä ylenkatsoisi ja halveksisi, etsien sellaista palvelusta, joka ihmisten silmissä olisi kunniakkaampaa. Uskollinen iloitsee mistä palveluksesta tahansa, ja sellaiselle Herra avaa yhä suurempia tilaisuuksia. Siten jokaisen uuden luomuksen jäsenen on uskollisesti seurattava hänen tahtoansa, osoittamalla ylhäältä olevaa viisautta — erityisesti äänestettäessä, kun hän Kristuksen ruumiin jäsenenä nostaa kätensä ilmaistakseen Pään tahdon.

Veli, joka etsii omaansa, on syrjäytettävä, miten kunnollinen hän lieneekin; ja vähemmän kelvollinen mutta nöyrä veli on valittava vanhimmaksi. Tällainen lempeä nuhde olisi hyödyksi kaikille, vaikkei sanaakaan olisi lausuttu aiheuttavista syistä. Siinä tapauksessa, että kunnollinen vanhin alkaa osoittaa vallanhimoa tai oireita pitää itseään seurakuntaa ylempänä ja erityiseen luokkaan kuuluvana, tai väittää omaavansa jumalallisen oikeuden opettaa, joka oikeus ei ole seurakunnan antama, olisi hyvä työ ja samalla velvollisuus häntä kohtaan muuttaa hänet vähemmän huomattuun asemaan tai pidättää kokonaan työstä joksikin ajaksi, kunnes hän ottaisi varteen lempeän nuhteen ja kääntyisi vastustajan ansasta.

Kaikkien on muistettava, että kunnianhimo niin kuin muutkin lahjat ovat tarpeellisia seurakunnassa, niin kuin maailmassakin; mutta ettei uudessa luomuksessa saa itsekäs kunnianhimo tulla suureksi ja huomattavaksi ominaisuudeksi, vaan rakkaudellinen kunnianhimo palvella Herraa ja hänen kansaansa, pienintäkin siitä. Me kaikki tiedämme, että juuri kunnianhimo aiheutti Saatanan lankeamisen — Jumalan suosiosta ja palveluksesta vihollisuusasemaan Luojaansa kohtaan ja vastustamaan kaikkia hänen vanhurskaita määräyksiään. Samalla tavalla voivat kaikki, jotka seuraavat samaa tietä, sanoen ”Korkeammalle Jumalan tähtiä minä istuimeni korotan (tahdon asettaa itseni muiden Jumalan poikain yli)... teen itseni Korkeimman vertaiseksi (hallitsijaksi, jumalallisen vallan omistajaksi vääryydellä, ilman Jumalan määräystä ja ristiriidassa Jumalan sääntöjen kanssa), tulevat varmasti kärsimään Jumalan paheksuntaa. Ja sellaisten vaikutus, samoin kuin Saatanan, on varmasti vahingollista. Kuten Saatana olisi vaarallinen opettaja, samoin kaikki, joilla on hänen mielensä, jotka varmasti johtaisivat pimeyteen valon sijasta; koska he eivät ole oikeassa asemassa ottaakseen vastaan valoa ja tullakseen käytyksi sen sanansaattajina toisille.

Kun sen tähden joku veli milloin tahansa on varma kutsumuksestaan saarnaamaan jossain julkisessa tilaisuudessa, vaikkei mitään tilaisuutta siihen ole hänelle annettu edellä määrättyllä tavalla, — jos hän on halukas tyrkyttäytymään seurakunnalle ilman sen lähes yksimielistä pyyntöä — tai jos hänet on valittu johtajan tai vanhimman asemaan ja hän koettaa pitää kiinni siitä pitäen sitä hänelle oikeudenmukaisesti kuuluvana, ilman

seurakunnan säännöllistä tavan takaa tapahtuvaa äänestämistä ja pyyntöä palvella edelleen, voimme pitää varmana, että tällä veljellä, joko hän ei sitten ole huomannut asian oikeaa laatua, on väärä, itsekäs mieli, joka ei ole sovelias minkäänlaiseen palvelukseen seurakunnassa. Molemmissa tapauksissa on paikallaan tehdä seuraavassa vaalitulaisuudessa vaihdos; ja niin kuin jo on ehdotettu, ensimmäinen sunnuntai vuoden tai neljännesvuoden alussa olisi sopiva, helposti muistettava aika.

”Nuhdelkaa kurittomia”

”Me kehoitamme teitä, veljet: nuhdelkaa kurittomia, rohkaiskaa alakuloisia, holhotkaa heikkoja, olkaa pitkämieliset kaikkia kohtaan. Katsokaa, ettei kukaan kosta kenellekään pahaa pahalla, vaan pyrkikää aina tekemään hyvää toinen toisillenne ja kaikille.” – 1 Tess. 5:14,15

Tätä kehotusta ei ole kohdistettu vanhimmille, vaan koko seurakunnalle, vanhimmat mukaan luettuina. Seurakunta tietää, että vaikka sillä kokonaisuudessaan on Jumalan uutena luomuksena täydellinen asema Kristuksessa Jeesuksessa, kullakin heistä siitä huolimatta on epätäydellisyytensä lihan mukaan. Se osoittaa edelleen, minkä me kaikki tunnustamme, nimittäin että lihamme epätäydellisyydet ovat erilaisia ja että, kuten lapsilla maallisessa perheessä on erilaisia luonnollisia taipumuksia, mikä vaatii vanhempien puolelta erilaista kohtelua, Jumalan perheessä on vielä enemmän sellaisia suuria erilaisuuksia mielenlaadussa, joten vaaditaan erityistä huomioonottoa toinen toisensa suhteen. Toisten epätäydellisyyksien huomaaminen mestaroivalta kannalta olisi meille itsellemme suureksi vahingoksi; se olisi sellaisen mielentilan kasvattamista, joka etsii vikoja, kärkeästi huomaa toisen heikkoudet ja epätäydellisyydet, ja samassa määrässä kenties jättää omat epätäydellisyydet huomaamatta. Sellainen mestaroiminen on kokonaan soveltumaton apostolin kehotuksen hengen ja tarkoituksen kanssa.

Tässä puhutellaan sellaisia, jotka ovat syntyneet totuuden, pyhyiden, nöyryyden ja rakkauden hengestä. Niiden, jotka siten kasvavat hengellisissä hyveissä, on ensimmäiseksi inhottava ja arvosteltava omia virheitään, samalla kun heidän rakkautensa toisiin johtaa heitä sisimmässään puolustamaan ja antamaan heille anteeksi niin paljon kuin mahdollista. Mutta vaikka rakkauden hengellä on oikeus antaa veljille anteeksi heidän virheensä ja epätäydellisyytensä, se ei siitä huolimatta saa laiminlyödä tekemästä heille hyvää, ei kinastelun, eripuraisuuden, riidan, toran tai moittimishalun kautta tai panettelemalla toinen toistaan, vaan tavalla, jonka rakkauden kultainen sääntö voi hyväksyä. Lempeydellä, sävyisyydellä, pitkämielisyydellä ja kärsivällisyydellä se koettaa saada meidät peittämään toistemme heikkoudet ja samalla kertaa se auttaa meitä pääsemään niistä kunkin muistaessa oman heikkoutensa, mitä laatua se sitten lieneekin.

Kurittomia ei tule auttaa tai kehottaa heidän väärällä tiellään, vaan heitä on ystävyydessä ja rakkaudessa muistutettava siitä, että Jumala on järjestyksen Jumala, ja että mikäli kasvamme hänen kaltaisuudessaan ja palveluksessaan, sikäli meidän on otettava huomioon järjestyksen säännöt. Heitä olisi muistutettava siitä ettei mikään ole kauempaa Jumalan järjestyksestä kuin laittomuus; että koska maailman ihmisetkin tunnustavat sen periaatteen, että huonoinkin ajateltavissa oleva hallitusmuoto on parempi kuin anarkia, silloin Jumalan kansan, joka on vastaanottanut terveen järjen hengen, pyhän hengen,

pitäisi sitä enemmän tunnustaa tämä sama periaate seurakunnassa; ja apostoli kehottaa meitä olemaan alamaiset toisillemme edistääksemme Herran asian yleistä parasta. Jos me kaikki olisimme täydellisiä ja tietomme Herran tahdosta olisi täydellinen, ajattelisimme kaikki aivan samalla tavalla, eikä olisi erityisesti tarpeellista mukautua toistemme mukaan; mutta koska arvostelukykymme ovat erilaiset, on tarpeellista, että otamme vaarin toinen toisestamme sekä toistemme näkökannasta ja käsityksestä, ja että kukin koittaa antaa vähän periksi yleisen rauhan tähden – niin, antaa periksi kaikessa säilyttääkseen hengen yhteyden rauhan siteen kautta Kristuksen ruumiissa, paitsi silloin kun sellainen menettelytapa olisi ristiriidassa Herran selvästi lausutun tahdon kanssa.

Kurittomat eivät kenties ole kokonaan itse syyvät tilaansa. Monet ihmiset ovat luonnostaan säännöttömiä ja huolimattomia olossaan ja kaikissa tehtävissään. Huolimattomuus on sen tähden osa heidän heikkouttaan, jota tulee arvostella myötätunnolla ja ystävällisesti, mutta kuitenkin ei tule sallia sen vahingoittaa Jumalan seurakuntaa, estää sen toimintaa ja häiritä sen yhteistyötä totuuden tutkimisessa ja palvelemisessa. Jumalan tahto ei ole, että hänen kansallansa olisi sellainen nöyryys, joka muuttuu heikkoudeksi kurittomia henkilöitä kohdellessa. Ystävällisesti, rakkaudellisesti, mutta lujasti heille on osoitettava, että niin kuin järjestys on taivaan ensimmäinen laki, kaikkien, joilla on taivaallinen mieli, tulee pitää sitä suuressa arvossa, ja että olisi synti, jos seurakunta sallisi yhden tai useamman jäsenistään rikkoa Jumalan määräyksiä, niin kuin ne on esitetty Jumalan sanassa ja niin kuin seurakunta, jonka kanssa hän on yhdistytyt, ylipäänsä on ymmärtänyt ne.

Nuhteleminen ei ole yleinen tehtävä

Olisi todella suuri erehdys uskoa apostolin, näin yleisesti puhuessa seurakunnalle, tarkoittaneen, että jokaisen yksityisen seurakunnassa olisi annettava sellaisia nuhteita. Nuhdella viisaasti ja hyödyllisesti on todella hyvin arkaluontoinen asia, ja erittäin harvoilla on sellainen kyky. Vanhimpain vaali on seurakuntain puolesta aiottu olemaan sellaisten valitseminen, jotka omistavat suurimman määrän hengellistä kehitystä ja samalla luonnolliset edellytykset edustamaan seurakuntaa, ei ainoastaan mitä kokousten johtamiseen ym. tulee, vaan järjestyksen ylläpitämiseen kokouksissa ja säännöttömien viisaaseen, ystävälliseen ja lujaan nuhtelemiseen. Että tämä on apostolin tarkoitus, se näkyy selvästi kahdesta edellisestä jakeesta, joissa hän sanoo:

”Me pyydämme teitä, veljet, antamaan tunnustuksenne niille, jotka tekevät työtä teidän keskuudessanne ja ovat teidän johtajanne Herrassa ja neuvovat teitä, sekä pitämään heitä erinomaisen rakkaina heidän työnsä tähden. Eläkää rauhassa keskenänne!” – 1 Tess. 5:12,13

Jos jumalallista viisautta on asianmukaisesti etsitty ja harjoitettu seurakunnan vanhimpain vaalissa, on selvää, että siten valitut olivat suuresti kunnioitettuja; ja koska äsken kääntyneitä ei pitäisi valita, seurauksena on, että edellisiä on pidetty arvossa ja heidät on valittu heidän työnsä tähden, koska veljet olivat huomanneet, että heillä oli suuri määrä rakkauden, viisauden ja nöyryyden pyhää henkeä, sekä muutamia luonnonlahjoja ja edellytyksiä tätä palvelusta varten. Elää rauhassa keskenään, niin kuin apostoli kehottaa, merkitsee, että kun nämä vanhimmat ovat valitut edustamaan seurakuntaa,

seurakunnan tulee kokonaisuudessaan odottaa, että he toimittavat sitä palvelusta, johon ovat valitut ja ettei jokainen koettaisi ottaa asiakseen nuhdella, kehottaa jne. niin kuin jo olemme nähneet, Herran kansa ei saa tuomita toinen toistaan henkilökohtaisesti; ja ainoastaan seurakunta kokonaisuudessaan voi sulkea pois jonkun jäsenistään sen yhteyden eduista. Ja tämä saattaa tapahtua, niin kuin olemme nähneet, ainoastaan sitten kun yksityiskohtaisempaa laatua olevat askeleet on otettu, sitten kun kaikki yritykset parannuksen aikaansaamiseksi ovat osoittautuneet tehottomiksi ja seurakunnan edut ovat tosi vaarassa syyllisen väärän tien vuoksi. Mutta mainitussa tekstissä kehottaa apostoli ”antamaan tunnustuksensa”, se on hyväksymään, katsomaan niiden puoleen, jotka se on valinnut edustajikseen, ja toivomaan, että he valvovat seurakunnan etuja ja ojentavat kurittomia siksi, kunnes asianhaarat olisivat kylliksi vakavia vedettäväksi seurakunnan eteen tuomioistuimena.

Julkiset nuhteet harvinaisia

Jossain suhteessa saattaa olla tarpeen, että tämä nuhde annetaan julkisesti, seurakunnan edessä, kuten apostoli viittaa Timoteukselle: ”Syntiä (julkisesti) tekeviä nuhtele kaikkien kuullen, että muutkin pelkäisivät.” (1 Tim. 5:20) Sellainen julkinen nuhde edellyttää ehdottomasti vaikeanlaista julkista syntiä. Jostain verrattain vähäpätöisestä järjestyssäänöstä poikkeamisesta vanhimpain tulisi, seuraten Rakkauden lain Kulusta Ohjetta, ”Valvoa toinen toistaan, innostaakseen toisia rakkauteen ja hyviin tekoihin”, ja siten valvoen he tietäisivät, että kahden kesken lausuttu sana olisi luultavasti paljon henkilölle suuremmaksi avuksi, kuin julkinen nuhde, joka saattaisi loukata tai vahingoittaa tunteellista luonnetta siellä missä sellainen loukkaaminen olisi kokonaan turhaa, ja jossa rakkaus olisi käyttänyt tykkäänään toisenlaista menettelytapaa. Mutta vaikka vanhin nuhtelisi raskauttavasta synnistä julkisesti, sen tulisi kuitenkin tapahtua rakkaudellisesti ja sillä toivomuksella, että nuhdeltu ojentuisi ja palaisi, eikä suinkaan haluamalla tehdä häntä vihatuksi ja haluamalla sulkea häntä pois. Eikä vanhimmalla suinkaan ole oikeutta ojentaa ketään siihen määrin, että riistäisi syytetyltä oikeuden tulla asetetuksi seurakunnan eteen. Sellaisen ojennuksen voi antaa ainoastaan seurakunta kokonaisuudessaan, ensin täydellisesti tutkittuaan asiaa, jolloin syytetyllä on täysi tilaisuus puolustautua tai oikaista tiensä ja saada anteeksi. Seurakunta (ecclesia), Herran vihkiytyneet, ovat kokonaisuudessaan hänen edustajiaan ja vanhimmat ovat ainoastaan seurakunnan edustajia — seurakunnan paras käsitys Herran vaalista. Sen tähden on seurakunta, eikä vanhimmat, viimeinen oikeusaste kaikissa sellaisissa asioissa; vanhimman menettely on siis aina alistettava seurakunnan tarkastettavaksi tai oikaistavaksi, sopusoinnussa Herran tahdon yhteisen käsityksen kanssa

Tarkastaessamme tätä puolta asiasta voisimme pysähtyä hetkiseksi ottaaksemme selvää, missä määrin seurakunnan välittömästi tai välillisesti, vanhimpainsa kautta, on käytettävä velvollisuuttaan ojentaa kurittomia ja sulkea heidät tilapäisesti seurakunnasta. Seurakunnalla ei ole valtaa erottaa ainaiseksi. Veli, joka on rikkonut jotakin veljeä vastaan seurakunnassa tai koko seurakuntaa vastaan, saattaisi palata ja sanoa: ”Minä kadun pahaa tietäni ja lupaan parhaan ymmärrykseni mukaan tästä lähin tehdä oikein”, tai jotain sen tapaista, ja on hänelle silloin täydellisesti ja vapaasti annettava anteeksi, yhtä sydämelli-

sesti kuin me toivomme Herran antavan anteeksi kaikki meidän rikoksemme. Ei kellään muulla kuin Herralla ole valtaa eli oikeutta sulkea ketään pois ainaiseksi, valtaa erottaa oksaa viinipuusta. Me tiedämme, että on olemassa synti, joka on kuolemaksi, jonka edestä meidän ei tule rukoilla (1 Joh. 5:16); ja me oletamme, että sellainen julkinen synti, josta rangaistukseksi seuraisi toinen kuolema, olisi niin selvä, niin ilmeinen, että ne, jotka ovat Herran yhteydessä, helposti voivat huomata sen. Me emme saa tuomita ketään sen mukaan, mitä hänen sydämessään on, sillä emme voi nähdä sydämeen; mutta jos joku tekee julkisen synnin, joka on kuolemaksi, se ilmenee varmasti ulkonaisesti – hänen puheessaan, jos se on poikkeaminen opista, sovituksen kalliin veren kieltäminen; tai hänen siveettömyytensä kautta, jos hän on alkanut vaelttaa lihan mukaan, niin kuin ”pesty sika rypee rapakossa.” Sellaisia tarkoitetaan Hebr. 6:4-8 sekä 10:26-31, ja heistä apostoli varoitti meitä, ettemme olisi heidän kanssaan minkäänlaisessa tekemisessä, ettemme söisi heidän kanssaan, emme ottaisi vastaan heitä kodeissamme, emmekä sanoisi heitä tervetulleiksi (2 Joh. 9-11), sillä ne, jotka huolisivat heidät seuraansa tai sanoisivat heidät tervetulleiksi, olisivat ikään kuin heidän puolellaan Jumalan vihollisina ja osallisina heidän pahoista teoistaan tai pahoista opeistaan, aina tilanteen mukaan.

Mutta toisista, jotka ”vaeltavat sopimattomasti”, on kokonaan toinen neuvo. Ulossuljettua veljeä tai sisarta ei pidä kohdella vihollisena eikä häntä saa sellaisena pitää, vaan ainoastaan eksyneenä veljenä, kuten apostoli sanoo myöhemmin samassa kirjeessä, ”Mutta jos kuka ei tottele sitä, mitä me tässä kirjeessä olemme sanoneet, (jos hän on kuriiton eikä tahdo totella tervejärkisiä, rakkaudesta rikkaita ja jaloja määräyksiä), niin merkitkää hänet älkääkä seurustelko hänen kanssaan, että hän häpeäisi. Älkää kuitenkaan pitkö häntä vihollisena, vaan neuvokaa niinkuin veljeä.” (2 Tess. 3:14,15) Tällainen merkitsisi tuon veljen puolelta suoraa, julkista niiden sääntöjen vastustamista, jotka apostoli Herran puhutorvena on vahvistanut; ja sellaista seurakunnan periaatteiden julkista vastusta tulisi seurakunnan ojentaa, sen tulisi katsoa tämä veli olevaksi niin ristiriidassa järjestyksen kanssa, että häntä on varoitettava; ja jos hän halveksii niitä järkeviä sanoja, joita Herra on antanut meille apostolin kautta, häntä tulee pitää sellaisena vastustajana, ettei enää olisi oikeudenmukaista, että hänellä olisi yhteys veljien kanssa, ennen kuin hän suostuu näihin kohtuullisiin vaatimuksiin. Veljien ei pidä kulkea hänen ohitseensa kadulla huomaamatta, vaan häntä on kohdeltava kohteliaalla tavalla. Seurakunnasta sulkeminen koskisi ainoastaan seurakunnan etuja, muutamia veljien piirejä jne., jotka ovat erityisesti ainoastaan uskollisia varten. Tähän viittaavat myös Herran sanat, ”Olkoon hän sinulle niinkuin pakana ja publikaani.” Herra ei tarkoittanut, että meidän pitäisi loukata pakanaa tai publikaania tai kohdella heitä epäystävällisellä tavalla, vaan ettemme seurustelisi sellaisten kanssa veljinä, emme tavoittelisi heidän luottamustaan, emmekä uusina luomuksina antaisi heille omaamme. Uskon huonekunnan on pysyttäydyttävä koossa sisällisen rakkauden ja myötätunnon ja näiden eri ilmausten kautta. Ulossuljettu veli saa kärsiä juuri näiden etujen ja siunausten kaipuuta, kunnes hän tuntee, että hänen on muutettava tiensä ja palattava veljespiiriin. Tässä piilee kehotus siitä, että lämmön, sydämellisyyden ja todellisen veljeyden pitäisi vallita niiden keskuudessa, jotka ovat Herran ruumiin jäseniä.

”Rohkaiskaa alakuloisia”

Jatkaessamme apostolin sanojen tutkimista tekstissä huomaamme, että seurakunnan on rohkaistava alakuloisia. Siten näemme, että pyhän hengen vastaanottaminen ei luo uudelleen kuolevaisia ruumiitamme niin että niiden heikkoudet kokonaan häviäisivät. On muutamia, jotka ovat hengellisesti heikkoja, niin kuin on toisia, jotka ovat ruumiillisesti heikkoja, ja kukin tarvitsee oman heikkoutensa mukaisesti myötätuntoa. Hengellisesti heikkoja ei saisi luonnottomasti vahvistaa; emme myöskään saa luulla, että kun muutamat ovat hengellisesti heikkoja ja kykenemättömiä käsittämään Jumalan suunnitelman koko pituutta, leveyttä, korkeutta ja syvyyttä, he sen tähden eivät kuuluisi ruumiiseen. Päinvastoin, niin kuin ei Herra etsi seurakuntaansa varten ainoastaan sellaisia, jotka ovat hyvin kehittyneitä ruumiillisessa suhteessa, vahvoja ja voimakkaita, niin hän ei myöskään etsi ainoastaan sellaisia, jotka ovat vahvoja ja lujia mieleltään ja kykenevät tekemään johtopäätöksiä sekä perusteellisesti ja täydellisesti selittämään Jumalan suunnitelman jokaista piirrettä. Ruumiissa on muutamia, joilla on sellaiset lahjat, mutta toiset ovat vähemmän lahjakkaita eivätkä saavuta edes keskinkertaista tietomäärää. Millä tavalla meidän on lohdutettava näitä? Me vastaamme, että vanhimpain esittäessä totuutta ja jokaisen seurakunnasta, suhteessaan toinen toiseensa, pitäisi lohduttaa näitä, ei välttämättömästi osoittamalla heidän heikkouttaan ja antamalla anteeksi, vaan mieluummin yleisellä tavalla — ei odottaen samaa kehitysmäärää ja hengellistä arvostelukykyä kaikilta Jumalan perheen jäseniltä. Kenenkään ei sen tähden pidä väittää, etteivät heikommat kuulu ruumiiseen. Toisilta puuttuu luonnostaan rohkeutta ja voimaa eivätkä he parhaimmalla tahdolla ja mitä uskollisimmalla sydämellä voi samassa määrin kuin muut ruumiin jäsenet ”vahvistua Herrassa”, eivätkä julkisemmin taistella uskon jaloa taistelua. Kuitenkin täytyy Herran nähdä heidän hyvä tahtonsa ja yrityksensä olla rohkeita ja uskollisia, ja samaa pitäisi veljienkin nähdä — jos he aikovat päästä voittajien joukkoon.

Kaikkien on muistettava, että Herra tuomitsee kansansa heidän sydämen suhteensa mukaan ja että jos nämä alakuloiset ja arat ovat kyenneet käsittämään Jumalan pelastussuunnitelman periaatteet Jeesuksen Kristuksen kautta ja oman vanhurskauttamisensa Jumalan silmissä uskon kautta Lunastajaan, ja jos he tämän perustuksella kokonaan ovat vihkineet itsensä ja kaikkensa Herralle, heitä on kaikella tavalla kohdeltava siten, että he voivat tuntea olevansa täydelleen ja kokonaan Kristuksen ruumiin jäseniä ja ettei sitä asiaa, etteivät he voi kehittää tai kenties selvästi ymmärryksellä erottaa tai puolustaa Jumalan suunnitelman jokaista piirrettä yhtä rohkeasti kuin toiset, tule selittää niin, ettei Herra olisi hyväksynyt heidän vihkiytymistään. Heitä olisi kehotettava kulkemaan eteenpäin itsensä uhraamisen tiellä Herran palveluksessa toimittaen sellaista, mihin kykenevät, Herran kunniaksi ja hänen kansansa siunaukseksi — sen ajatuksen lohduttamina, että kaikki, jotka pysyvät Kristuksessa, tuottavat hengen hedelmiä ja vaeltavat hänen uhrautuvissa askeleissaan saavat aikanaan täysikykyiset uudet ruumiit, joissa kaikki jäsenet tulevat tuntemaan, niin kuin heidät on tunnettu; että Herra vakuuttaa heille, että sillä aikaa hänen voimansa sitä enemmän ilmenee heidän heikkoudessaan.

”Holhotkaa heikkoja”

Tämä merkitsee, että toiset seurakunnassa ovat heikompia kuin toiset, ei ainoastaan ruumiillisesti heikompia, vaan henkisesti heikompia siinä merkityksessä, että inhimillinen elimistö on sillä tavalla turmeltunut, että heillä uusina luomuksina on vaikeampi kasvaa ja kehittyä henkisesti. Sellaisia ei saa sysätä pois ruumiista, vaan päinvastoin meidän on ymmärrettävä, että jos Herra kerran on nähnyt heidät arvokkaiksi saamaan tiedon hänen armostaan, se merkitsee, että hän kykenee tekemään heidät voittajiksi hänen kauttaan, joka on rakastanut ja ostanut meidät kalliilla verellään. Heidä on tuettava sellaisilla lupauksilla, joita Raamattu tarjoaa – aina siihen asti, että kun itsessämme olemme heikot, olemme vahvat Herrassa ja hänen vahvuutensa voimassa, heittämällä kaikki murheemme hänen päälleen ja uskon kautta omistamalla hänen armonsa; että he heikkouden ja kiusauksen hetkenä saavat huomata lupauksen täyttymisen, ”Minun armossani on sinulle kyllin; sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa.” Koko seurakunta voi auttaa, lohduttaa ja tukea, vaikka vanhimmilla luonnollisesti on erityinen tehtävä ja edesvastuu näitä kohtaan, koska he ovat seurakunnan valitsemat edustajat, ja sen tähden Herran edustajat. Apostolit puhuttuaan ruumiin eri jäsenistä luetellen profetat ja opettajat puhuu avustajista. (1 Kor. 12:28) Aivan selvästi Herran hyvä tahto on, että jokainen seurakunnan jäsen koettaa täyttää sellaisen hyödyllisen paikan, ei ainoastaan auttamalla vanhimpia seurakunnan edustajina, vaan myös auttamalla toisiaan tehden hyvää kaikille ihmisille tilaisuuden sattuessa, mutta erityisesti uskon huonekunnalle.

”Olkaa pitkämieliset kaikkia kohtaan”

Seuratessaan tätä kehotusta harjoittaa kärsivällisyyttä toisia kohtaan kaikissa olosuhteissa uudet luomukset saavat huomata, etteivät he ainoastaan harjoita oikeaa suhtautumista toisiaan kohtaan, vaan että he kasvattavat itsessään yhtä pyhän hengen suurimmista hyveistä – kärsivällisyyttä. Kärsivällisyys on hengen lahja, joka löytää runsaita tilaisuuksia käytännössä kaikilla elämän aloilla niitä kohtaan, jotka ovat seurakunnan ulkopuolella sekä niitä kohtaan, jotka kuuluvat siihen, ja meidän on hyvä muistaa, että kaikki ihmiset vaativat meiltä kärsivällisyyttä. Me huomaamme sen ainoastaan siinä määrin kuin saamme selvän käsityksen huokaavan luomakunnan tilasta, joka Raamatun kautta on meille ilmaistu. Siellä näemme kertomuksen lankeemuksesta ja miten se on koitunut kaikille vahingoksi. Siellä me näemme Jumalan kärsivällisyyden syntisiä kohtaan ja hänen ihmeellisen rakkautensa heidän lunastamisessaan ja tekemissään toimenpiteissä, ei ainoastaan seurakunnan siunaamiseksi ja kohottamiseksi likaisesta liejusta sekä synnin ja kuoleman kauheasta kuilusta, vaan myös ihanista toimenpiteistä koko ihmiskunnan hyväksi. Sieltä näemme myös, että suuri vaikeus ihmisten suhteen on siinä, että vastustaja on sokaissut heidät, ”tämän maailman Jumala”, joka nyt sokaisee ja pettää heitä. – 2 Kor. 4:4

Aivan varmasti antaa tämä tieto meille kärsivällisyyttä. Ja jos me osoitamme kärsivällisyyttä maailmaa kohtaan, kuinka paljon enemmän meidän onkaan silloin harjoitettava kärsivällisyyttä niitä kohtaan, jotka eivät enää ole tästä maailmasta, vaan jotka Jumalan armosta ovat löytäneet syntiensä anteeksiantamisen Kristuksessa Jeesuksessa ja jotka ovat tulleet otetuiksi hänen perheeseensä ja nyt koettavat vaeltaa Jeesuksen askeleissa.

Miten hellää ja kestäväää kärsivällisyyttä meidän tulisikaan osoittaa näitä opetuslapsitovereita, Herran ruumiin jäseniä, kohtaan! Varmasti emme voi muuta kuin harjoittaa kärsivällisyyttä näitä kohtaan, ja varmastikin Herramme ja Mestariimme erityisesti paheksuisi ja jollain ankaralla tavalla nuhtelisi ketä tahansa heistä kohtaan osoitettua kärsimättömyyttä. Sitä paitsi tarvitsemme kärsivällisyyttä myös itsemme kanssa nykyisissä ahdistuksissa, heikkouksissa ja taisteluissa maailman, lihan ja Perkeleen kanssa. Jos opimme antamaan enemmän arvoa näille asianhaaroille, ne auttavat meitä harjoittamaan enemmän rakkautta kaikkia kohtaan.

”Katsokaa, ettei kukaan kosta kenellekään pahaa pahalla”

Tämä on enemmän kuin yksityinen neuvo; se on määräys, joka on asetettu seurakunnalle kokonaisuudessaan, ja voidaan soveluttaa jokaiseen Herran kansan joukkoon. Se merkitsee, että jos jollakin uskon huonekunnasta on taipumusta koston, maksamaan pahaa pahalla joko veljille tai jollekin ulkopuolella olevalle, seurakunnan ei saa osallistua siihen eikä antaa sellaista tapahtua. Seurakunnan velvollisuus on huolehtia tästä. ”Katsokaa, ettei kukaan kosta kenellekään pahaa pahalla” merkitsee, pitäkää huolta, että keskuudessanne seurataan oikeaa henkeä. Jos sen tähden vanhimmat saisivat tietoonsa sellaisen tilanteen tai asian, joissa tätä määräystä olisi sovellettava, heidän velvollisuutensa on ystävällisesti nuhdella veljiä tai sisaria Herran sanan suhteen; ja elleivät he tahdo totella, edellisten velvollisuus on viedä asia seurakunnan eteen jne. Ja tässä on seurakunnan asia ottaa selvälle, onko sellaista väärää menettelyä olemassa. Meidän ei tule siten ainoastaan pitää huolta toisistamme ja tarkastettava toisiamme ystävällisellä osanotolla katsoaksemme, ettei taka-askeleita oteta, vaan meidän on päinvastoin katsottava, että kaikki tekevät sitä, mikä on hyvää. Meidän on iloittava jokaisesta todistuksesta edistymistä oikeaan suuntaan ja annettava kehotuksemme jokaisesta sellaisesta ja tuettava sitä, sekä yksityisinä että Herran seurakuntana. Toimimalla siten, kuin apostoli viittaa, voimme aina ja oikeudella iloita, sillä siten auttamalla toisiamme on Kristuksen ruumis kasvaa rakkaudessa, tuleva yhä enemmän päänsä kaltaiseksi ja yhä sopivammaksi osallisuuden hänen kanssaan valtakunnassa.

”Valvokaamme toinen toistamme rohkaisuksi toisillemme rakkauteen ja hyviin tekoihin” – Hebr. 10:24

Mikä ihana, rakkaudesta rikas ajatus tässä lausutaankaan! Toisten tarkastaessa lähimmäisiään löytääkseen vikoja tai saattaakseen heidät alakuloisiksi tai itse hyötyäkseen heidän heikkouksistaan, uuden luomuksen tehtävä on päinvastoin koettaa huolellisesti oppia tuntemaan toistensa luonteen siinä tarkoituksessa, ettei sanoisi tai tekisi asioita, jotka turhan tähden herättäisivät vihaa ym., vaan tarkoituksessa kehottaa heitä rakkauteen ja hyvään käytökseen.

Ja miksi ei? Eikö maailman, lihan ja Perkeleen koko asenne ole sellainen, että se herättää kateutta, itsekkyyttä, epäluuloa, on täynnä pahoja viettelyksiä syntiin ajatuksissa, sanoissa ja töissä? Miksi silloin uusi luomus, Kristuksen ruumis, ei ainoastaan pidättäytyisi sellaisista kiihotuksista itseään ja toisia vastaan, vaan tahtoisi elvyttää ja kehottaa

päinvastaiseen suuntaan — rakkauteen ja hyviin tekoihin? Varmasti tämä on, samoin kuin jokainen huomautus ja kehotus Jumalan sanassa, järkevä sekä hyödyllinen.

”Oma seurakuntakokouksemme”

”Älkäämme jättäkö omaa seurakunnankokoukстамme, niinkuin muutamien on tapana, vaan kehoittakaamme toisiamme, sitä enemmän, kuta enemmän näette tuon päivän lähestyvän.
— Hebr. 10:25

Herran määräys apostolin kautta kansansa kokousten suhteen on täydessä sopusoinnussa hänen omien sanojensa kanssa, ”Missä kaksi tai kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellensä.” (Matt. 18:20) Kokousten tarkoitus ilmaistaan selvästi; niiden tulee olla yhteistä kasvamista varten hengellisissä asioissa — tilaisuuksia elähdyttää ja kehottaa toisia suurempaan rakkauteen Herraan ja toisiinsa sekä kasvattaa erilaisia hyviä tekoja, jotka kirkastaisivat Isäämme ja tulisivat siunaukseksi veljesyhteydelle ja hyödyksi kaikille ihmisille aina sen mukaan, kuin tilaisuuksia annettaisiin. ”Jos joku sanoo, 'Minä rakastan Jumalaa', mutta vihaa veljeänsä, niin hän on valehtelija” (1 Joh. 4:20), uskomme niidenkin, jotka sanovat, ”Haluamme olla Herran kanssa ja nauttia hänen siunauksistaan ja yhteydestään”, erehtyvän samalla tavalla, jos he samalla laiminlyövät tilaisuudet tavata veljiä, eivätkä nauti heidän seurastaan.

On aivan luonnollinen asia, että kunkin inhimillisen olennon on etsittävä jonkinlaista seuraa; ja kokemus todistaa todeksi sananlaskun, joka sanoo samanlaisten lintujen kerääntyvän yhteen parveen. Jos ei arvosteta seurustelua hengellismielisten kanssa eikä sitä haluta ja etsitä, ja ellemme käytä tilaisuuksia nauttiaksemme siitä, voimme olla varmat siitä, että tämä on sairaallosinen merkki hengellisestä tilastamme. Luonnollinen ihminen rakastaa ja nauttii luonnollisesta seurustelusta ja seurasta, ja hän suunnittelee ja sovittelee vertaistensa kanssa liikeasioista ja huveista, vaikkakin heidän maalliset toiveensa ja suunnitelmansa ylipäänsä ovat todella hyvin rajoitetut verrattuna uuden luomuksen erinomaisen suuriin ja kalliisiin toiveisiin. Aina sen mukaan kuin mielemme muuttuvat pyhän hengen uudistuksen kautta, seurusteluhaluamme ei hävitetä, vaan se käännetään uuteen suuntaan, jossa löydämme ihmeellisen alan yhteydelle, tutkimukselle, ajatuksen-vaihdolle ja ilolle — synnin ja huokaavan luomakunnan historia, nykyinen ja mennyt — Jumalan lupaus huokaavan luomakunnan lunastuksesta ja vapautuksesta — meidän korkea kutsumme kanssaperillisyyteen Herran kanssa — todistukset lähellä olevasta vapautuksestamme ym. Mikä runsas ala ajatuksille, tutkisteluille, yhteydelle ja seurustelulle!

Ei ole ihme, että sanomme sellaisen olevan hengellisesti sairaan jossain suhteessa, joka ei pane arvoa edulle saada olla yhdessä toisten kanssa vaihtakseen ajatuksia näistä asioista, joko hän sitten itse kykenee huomaamaan sairautensa tai ei. Saattaa olla, että hänessä on jonkinlaista hengellistä ylpeyttä ja itsekylläisyyttä, joka saattaa hänet sanomaan itselleen, ”Minun ei tarvitse käydä Kristuksen yleisessä koulussa oppiakseni yhdessä hänen toisten seuraajiensa kanssa; minä otan Herralta yksityisopetusta kotona, ja hän on opettava minua erityisesti ja antava minulle syvempiä ja suurempia hengellisiä opetuksia.” Hyvin harvoilla näyttää olevan tällaista hengellistä itserakkautta, niin että

luulevat itsensä paremmiksi muita Herran veljiä, ja että Herra poikkeaisi tavallisesta tavastaan ja määräyksistä sanassaan palvelukseen heitä erikoisella tavalla vain sen tähden, että he ajattelevat itsestään korkeampaa kuin heidän tulisi ajatella ja siksi, että he pyytävät sitä. Sellaisten veljien pitäisi muistaa, ettei heillä ole Herralta yhtään ainoata lupaus siunauksesta, niin kauan kuin he ovat tässä sydämentilassa ja käyttäytyvät siten. Päinvastoin ”Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon.” Herra siunaa niitä, jotka kuulevat ja tottelevat hänen käskyjään sanoen: ”Jos rakastatte minua, niin pitäkää minun käskyni.” Niille, jotka ovat oikeassa sydämentilassa, on aivan kylliksi, että Herra on käsenyt heidän kokoontua hänen nimessään; että hän on luvannut erikoisia siunauksia niinkin harvoille kuin kahdelle tai kolmelle, jotka tottelevat häntä; että seurakunta edustaa hänen ruumistaan, ja se menestyy pysymällä koossa ”jokaisen jäsenen avulla” ja että heidän on rakennettava niin hyvin itseään kuin toisiaankin, osallisina kaikista hengen hyveistä ja hedelmistä. Joskus vaikeutena ei ole ainoastaan henkinen itsekeskeisyys, vaan osittain Jumalan sanan halveksiminen ja luottaminen inhimilliseen ymmärrykseen siinä uskossa, että lupaus, ”He tulevat kaikki olemaan Jumalan opettamia”, merkitsee yksityistä opetusta, erossa toisista. Apostolien tavat, heidän opetuksensa ja Herran kansan kokemukset sotivat kaikki sellaista ajatusta vastaan.

Kuitenkaan meidän ei toiselta puolen pidä tavoitella suurta lukua, ulkonaista loistoa ja kansansuosiota, vaan meidän on muistettava Herran luvanneen siunauksensa ”kahdelle tai kolmelle teistä”, ja taas, että kehoitus apostolin kautta koskee ”omia” kokouksiamme. Herramme ja apostolit eivät tässä tarkoita lahkohenkeä, kun he esittävät, ettei Herran kansa saa ottaa osaa maailmallisiin kokouksiin, vaan ainoastaan kristillisiin, jolloin kokoontuvat ne, jotka tuntevat Jumalan armon ja ovat vastaanottaneet sen täydellisen vihkiytymisensä kautta hänelle ja hänen palvelukseensa. Maailmallismielisiä ei pidä kehottaa tulemaan näihin kokouksiin. He eivät ole teistä, niin kuin ”te ette ole maailmasta”; ja jos musiikki tai muut ulkonaiset asiat houkuttelevat heitä, menee tarkoitus hukkaan, sillä siellä, missä maallinen mieli ja halu maailman lasten miellyttämiseksi ja puoleensa vetämiseksi pääsee voitolle, siellä häviää hyvin pian kokouksen alkuperäinen tarkoitus näkyvistä. Tämän erityisen tarkoituksen selitetään olevan, ”Rakentakaa itseänne pyhimmän uskonne perustukselle”, ”rakentakaa toinen toistanne” ja ”valvokaamme toinen toistamme rohkaisuksi toisillemme rakkauteen ja hyviin tekoihin”. — Juuda 20; 1 Tess. 5:11; Hebr. 10:24

Kokoontukoot pahansuovat yhteen, jos tahtovat; kokoontukoot siveät yhteen vertaisensa kanssa; ja kokoontukoot hengen siittämät yhteen ja menetelkoot niin kuin Herran sana määrää omaksi rakennukseksi. Mutta jos he laiminlyövät tämän, älköön ikävien seurauksien syitä heitettäkö enemmän seurakunnan Pään kuin uskollisten apostolienkaan niskoille, jotka selvästi ovat osoittaneet oikean tien ja itse vaeltaneet sitä.

Tämä ei merkitse, että ulkopuolella olevia kiellettäisiin olemasta läsnä seurakunnan kokouksissa, jos he ovat niin innostuneet, että haluavat tulla mukaan ”katsomaan teidän menoanne” ja saavat siunauksia pyhästä seurustelustanne, kehoituksistanne rakkauteen ja hyviin tekoihin, sekä Jumalan sanan ja lupauksien esittämisestä ym. Apostoli ilmoittaa tämän hyvin selvästi 1 Kor. 14:24:ssä. Se, mitä tässä tahdomme huomauttaa, on, etteivät ”omat” kokouksemme saa olla kokouksia uskottomille, jolloin alituisesti tehdään yriytyksiä

syntisten sydämien murtamiseksi. Uskottoman sallittaisi olla mukana, mutta hänet tulisi jättää rauhaan näkemään järjestystä ja rakkautta, joka vallitsee Herran vihkiytyneiden kesken, ja siten hän saattaisi, vaikkakin hän käsittäisi ainoastaan osaksi, tuntea soimausta synneistään huomattessaan pyhyiden ja puhtauden hengen seurakunnassa, ja voi tulla vakuutetuksi eksytyksistään opissa näkemällä sen totuuden järjestyksen ja sopusoinnun, joka vallitsee Herran kansan keskuudessa. — Vertaa 1 Kor. 14:23-26

Tämä johtaa meitä tarkastelemaan:

Kokousten yleistä luonnetta

Jumalan lasten keskuudessa. Huomaamme ensiksikin, ettei Herran kansa tähän enemmän kuin muihinkaan asioihin nähden ole saanut selviä lakeja ja määräyksiä — heille on annettu vapaus mukautua maan ja ajan erilaisiin olosuhteisiin, vapaus käyttää tervettä järkeä, vapaus käyttää ylhäältä tulevaa viisautta, tai osoittaa missä määrin he ovat saavuttaneet Herran kaltaisuuden luonteessa rakkauden kasvattavan lain alaisina. Tämä rakkauden laki on varmasti vaativa maltillisuutta kaikkiin uusiin järjestyksiin tai muutoksiin nähden ensimmäisen seurakunnan tavoista; se varmasti epäröi tehdä perinpohjaisia muutoksia, paitsi välttämättömyyden sitä vaatiessa, ja silloinkin se koettaa pitää tarkasti kiinni alkuseurakunnan jokaisen kehotuksen, määräyksen ja tavan hengestä.

Alkuseurakunnassa meillä on apostolit esimerkkeinä erityisistä opettajista. Meillä on esimerkkejä vanhimmista, jotka harjoittivat sielunhoitoa; sekä evankelistatyöstä ja profetoimisesta eli julkisesta puhumisesta; sekä esimerkistä, joka on tarkkaan merkitty muistiin 1 Kor. 14:ssä, voimme ymmärtää, että apostoli kehotti jokaista seurakunnan jäsentä käyttämään omistamaansa kykyä eli lahjaa kirkastaakseen Herraa ja palvellakseen veljiä, siten harjaantuakseen ja voimistuakseen Herrassa ja totuudessa auttaen toisia ja samalla itse ottaen heiltä apua vastaan. Tätä selostusta tavallisesta seurakunnankokouksesta apostolin aikana ei voida meidän päivinämme täydelleen ja seikkaperäisesti seurata niiden erityisten hengen lahjojen johdosta, joita tilapäisesti annettiin alkuseurakunnalle todistukseksi sivullisille, sekä kehotukseksi sille itselleenkin aikana, jolloin olisi ollut vallan mahdotonta kenellekään rahvaasta rakentua tai kehittyä ilman näitä lahjoja. Siitä huolimatta voimme kuitenkin saada tästä apostolin hyväksymästä ensimmäisestä tavasta eräitä arvokkaita ja hyödyllisiä opetuksia, joita voidaan soveluttaa Herran kansan pieniin ryhmiin kaikkialla, aina asianhaarojen mukaan.

Suurin opetus saadaan molemminpuolisesta palveluksesta, ”rakentakaa toinen toisianne pyhimmän uskonne perustukselle.” Ei ollut tavallista, että yksi tai edes useampi vanhin saarnasi säännöllisesti, eikä myöskään se, että he toimittivat tai edes koettivat toimittaa kaikkea rakennukseksi tarvittavaa. Tavallista oli, että kukin jäsen avusti, vaikka vanhimmat suurempien lahjojensa ja edellytyksiensä perustuksella antoivat tärkeimmät avustukset. Ja me voimme ymmärtää, että tämä mahtoi olla erittäin hyvä järjestys, josta oli siunausta ei ainoastaan niille, jotka kuulivat, vaan myös kaikille osanottajille. Ja kuka ei tietäisi, että huonoinkin puhuja tai oppimattominkin henkilö voi, jos rakkaus ja uskollisuus Herraa kohtaan täyttää hänen sydämensä, ilmaista ajatuksia, jotka ovat kallisarvoisia kaikille kuulijoille. Sen laatuinen kokous, jota apostoli tässä kuvaa, oli nähtävästi

esimerkkinä useammista seurakunnan pitämistä kokouksista. Selostus osoittaa kokouksen olleen vaihtelevan, jossa — jos sovittaa selostuksen nykyisiin olosuhteisiin — joku saattoi neuvoa, joku puhua rakennukseksi, joku rukoilla, toinen esittää laulun, toinen lukea runon, joka ilmaisi hänen tunteitaan ja kokemuksiaan ja joka oli sopusoinnussa kokouksen hengen kanssa, ja joku taas mainita raamatunkohdan, joka oli yhteydessä keskusteluaiheen kanssa, ja siten saattoi Herra käyttää jokaista näistä seurakunnan jäsenistä keskinäiseksi rakennukseksi.

Ajatuksemme ei ole se, ettei alkuseurakunnassa olisi koskaan saarnattu. Päinvastoin huomaamme, että mihin ikinä apostolit tulivat, heidät katsottiin erityisen taitaviksi selittämään Jumalan sanaa; ja sinä lyhyenä aikana, minkä he arvatenkin oleskelivat kullakin paikkakunnalla, on luultavaa, että he toimittivat melkein kaiken julkisen puhumisen, vaikkemme epäile toisiakin kokouksia pidetyn, joissa muutkin saivat puhua. Epäilemättä käyttivät toisetkin, jotka eivät olleet apostoleja, apostolien saarnaamista, kuten esim. Barnabas, Timoteus, Apollos, Tiitus ym., ja saman vapauden ottivat myös muutamat, jotka käyttivät sitä väärin ja sen kautta vaikuttivat pahaa, kuten Hymeneus, Filetus ja muut. Siinä, missä Herra ei ole vahvistanut määrättyä lakia, olisi sopimatonta meidän tai toisten tehdä sitä. Esitämme kuitenkin muutamia ehdotuksia, koska seurakunnassa on sellaisia hengellisiä tarpeita, joita on tyydytettävä, nimittäin:

1) Neuvominen on tarpeellista — enempi profeetallisissa aineissa sekä myös siveellisissä opetuksissa, kuin myös kristillisten hyveiden kehittämisessä.

2) Suurempien tai pienempien eroavaisuuksien johdosta kielenkäytössä, enemmän tai vähemmän mielentylsyyden ja hengellisen käsityskyvyn eri asteiden johdosta, kuten niiden välillä, jotka ovat lapsia Kristuksessa ja niiden, jotka ovat ennättäneet pitemmälle tiedoissa ja hyveissä, on hyvä järjestää tilaisuuksia, joissa jokaista kehoitetaan esittämään käsityksensä asioista, joita hän on oppinut, joko lukemalla tai kuulemalla, siinä tarkoituksessa, että jos hänen käsityksensä näistä asioista olisi vaillinainen, se korjaantuisi toisten lausuntojen kautta.

3) Olisi pidettävä usein säännöllisiä kokouksia, joissa kelle tahansa annettaisi täysi tilaisuus esittää oma näkökantansa totuudesta, jonka hän mahdollisesti luulee poikkeavan tavallisesta ja seurakunnan ylipäänsä hyväksymästä näkökannasta.

4) Kaikkien Jumalan kansan kokousten yhteydessä ei tulisi esiintyä ainoastaan rukousta ja kiitosta, vaan kokemus osoittaa, että on hyödyksi kuulla jokaista veljeä, jotka suullansa tunnustavat uskollisen rakkautensa Herraan joko todistamalla tai rukoilemalla.

Oppi yhä tarpeellinen

Ensimmäisen ehdotuksen suhteen elämme aikana, jolloin opit ylipäänsä joutuvat ivan esineeksi, ja hyvin monet väittävät opin ja uskon olevan arvottomia töihin ja elämään verrattuina. Tässä emme voi olla yhtä mieltä, sillä me huomaamme sen olevan kokonaan ristiriidassa Jumalan sanan kanssa, jossa usko asetetaan ensi sijalle ja teot toiselle. Herra hyväksyy juuri uskomme, ja hän palkitsee meidät uskomme mukaan, vaikka hän tietysti odottaa hyvän uskon tuottavan niin monia hyviä hedelmiä kuin heikkouksien rasittamat maalliset astiamme sallivat. Tämä on kaikkialla Raamatussa esitetty uskon laki, ”ilman

uskoa on mahdoton olla otollinen”; ”Tämä on se voitto, joka on maailman voittanut, meidän uskomme.” (Hebr. 11:6; 1 Joh. 5:4) Kukaan ei sen vuoksi voi tulla voittajaksi harjoittelematta uskoa Jumalaan ja hänen lupauksiinsa; ja voidakseen harjoittaa uskoa Jumalan lupauksiin hänen täytyy ymmärtää ne; ja tämä tilaisuus ja kyky vahvistua uskossa annetaan hänelle siinä suhteessa kuin hän käsittää Jumalan aikakaussuunnitelman ja sen yhteydessä olevat erinomaisen suuret ja kallisarvoiset lupaukset. Sen tähden on oppi – opetus – tärkeä ei ainoastaan sen tiedon vuoksi, minkä Jumalan kansan on omattava ja jota sen on nautittava ensisijassa ennen maailman tietoa asioista, jotka koskevat Jumalaa, vaan erityisesti sen vaikutuksen johdosta, joka tällä tiedolla on kaikkiin sen toiveisiin, vaikuttimiin ja käytökseen nähden. ”Jokainen, joka panee häneen tämän toivon, puhdistaa itsensä” (1 Joh. 3:3) on Raamatun lausunto, joka on täydelleen sopuosoinnussa edellisten esitysten kanssa. Sen, joka kaikella huolellisuudella pyrkii puhdistautumaan, tekemään elämänsä puhtaaksi, täytyy, jos hän aikoo siinä onnistua, alkaa omasta sydäimestään, niin kuin Raamattu osoittaa, ja olla siinä kestävä ja käyttäjä puhdistuskeinoja Jumalan lupauksia. Ja tämä merkitsee tietoa Kristuksen opista.

On kuitenkin aivan paikallaan, että teemme selvän eron Kristuksen oppien ja ihmisten oppien välillä. Kristuksen oppi on se, jonka hän itse ja hänen henkeyttämänsä apostolit ovat esittäneet Uudessa Testamentissa. Ihmisten opit on esitetty ihmisten uskontunnustuksissa, joista monet suureksi osaksi ovat ristiriidassa Herran opin kanssa, ja ovat kaikki ristiriidassa keskenään. Sitä paitsi ei ole kylliksi, että meitä kerran on opetettu, sillä, niin kuin apostoli ilmaisee, otamme vastaan Jumalan armon lahjat heikkoihin, maallisiin astioihin, jotka ovat hyvin puutteellisia; jos siis lakkaamme ottamasta vastaan, lakkaamme myös saamasta, ja sen tähden on välttämätöntä, että meillä on ”käsky käskyn päälle, sääntö säännön päälle” ja että alituisesti tutkistelemme Jumalan aikakaussuunnitelmaa käyttäen kaikkia apulähteitä, joita Herra asettaa käytettäväksemme, ja niin pitkälle kuin on mahdollista, koetamme seurata apostolin neuvoa, kun hän käskää meitä olemaan ”sanan tekijöitä, eikä vain sen kuulijoita.” – Jaak. 1:22-25

Toinen esityksemme ei kenties heti saavuta niin täydellistä mieltymistä kuin ensimmäinen. Monet, joskaan eivät kaikki, ovat halukkaat ajattelemaan niin, että ainoastaan niiden, jotka voivat esittää totuutta selvemmin ja sujuvammin, pitäisi esittää sitä, ja toisten olisi vaiettava, kuunneltava ja opittava. Tämä ajatus on oikea monessa suhteessa. Tarkoituksemme ei ole, että ketään, joka on kykenemätön opettamaan ja joka ei selvästi ole käsittänyt Jumalan suunnitelmaa, pantaisi opettamaan tai pidettäisi opettajana tai että hänen sanansa otettaisiin vastaan opetuksena. Mutta on suuri ero esimerkiksi asettaa vanhin opettamaan ja pitämään kokousta, jossa kaikki uuden luomuksen jäsenet olisivat tilaisuudessa lausumaan ajatuksensa muutamain sanoin, tai esittämään kysymyksiä tietäen, ettei seurakunta tunnusta heidän kysymyksiään, arvelujaan tai esityksiään kokoontuneiden mielipiteinä. Sellaisissa kokouksissa saatetaan mahdollisesti esittää vääriä ajatuksia kysymyksen muodossa, vaikei tarkoitus olekaan levittää tai teroittaa näitä mielipiteitä, vaan jotta niitä arvosteltaisiin, jos ne tarvitsevat arvostelemista, tai hyväksytään, jos ne ovat hyväksymisen arvoisia; mutta sellaisia tilaisuuksia sallittaisiin ainoastaan jonkun sellaisen läsnä ollessa, joka on hyvin perehtynyt totuuteen ja kykenee perustelemaan uskonsa Raamatun mukaisesti ja esittämään Herran tien täydellisesti.

Joku kysynee, Mitä hyötyä sellaisesta menettelytavasta saattaisi olla? Me vastaamme, että olemme usein nähneet sen hyödyn. On usein vaikeaa — joskus mahdotonta — esittää asioita yksinkertaisimmalla ja välittömimmällä tavalla, yhtä mahdotonta on myös kaikkien, kuinka rehellisiä sitten lienevätkin, käsittää asia yhtä selvästi yhden ainoan esittämänä. Siten näemme kysymysten ja saman totuuden eri esitysten merkityksen, niin kuin on osoitettu Jeesuksen vertauksissa, jotka esittävät asiat eri näkökannoilta ja siten antavat asiasta täydellisemmän ja sopusointuisemman käsityksen. Niinpä olemme joskus huomanneet, että puutteelliselta ja heikolta näyttävä esitys totuudesta on saattanut löytää tiensä muutamien mieliin, joissa järkevämpi ja johdonmukaisempi esitys on epäonnistunut; ja näin siksi, koska heikompi esitys on paremmin vastannut kuulijan vähempilahjaisista ymmärrystä ja arvostelukykyä. Iloitkaamme, kun evankeliumia saarnataan ja kun se saa tilaa isoavissa sydämissä, olkoot välikappaleet mitkä tahansa, niin kuin apostoli selittää, ”Muutamit tosin julistavat Kristusta kateudesta ja riidanhalusta.” Voimme ainoastaan iloita, jos muutamit johdetaan Herran oikeaan tuntemiseen, vaikkakin suuresti valitamme esityksen vääriä vaikuttimia tai, kuten toisissa tapauksissa, puutteellista esitystä. Herraa, totuutta ja veljiähän me rakastamme ja haluamme palvella, ja sen tähden iloitsimme kaikesta, mikä tuottaa toivotut tulokset, emmekä tahdo estävästi sekaantua sellaiseen, minkä tunnustamme todellisuudeksi. Tämä ei merkitse sitä, että epäjohdonmukainen tai kykenemätön henkilö olisi asetettava opettajaksi seurakuntaan, emmekä tarkoita sitäkään, että epäjohdonmukaisilla esityksillä ylipäänsä voitettaisiin enemmän. Aivan päinvastoin. Siitä huolimatta emme kuitenkaan voi olla tykkänään ottamatta huomioon sitä, minkä joskus näemme olevan siunaukseksi muutamille ja jolla on tukea alkuseurakunnan tavoissa.

Kolmannen esityksemme tueksi sanomme, ettei sillä ole mitään merkitystä, kuinka varmat olemme totuuden omistamisesta; menettelisimme varmasti mielettömästi, jos estäisimme kysymyksiä ja vastakkaisia lausuntoja sulkeaksemme pois kaiken, jota kokouksen johtaja ja koko seurakunta pitäisi yksityksenä. Ainoastaan yksi rajoitus olisi tehtävä, nim. ettei uusi luomus kokoonnu tutkimaan maallisia asioita, maallisia tieteitä ja filosofiaa, vaan yksinomaan oppiakseen tuntemaan Jumalan ilmestystä; ja sitä tutkiessaan seurakunnan olisi aina opittava tuntemaan ero Kristuksen opin periaatteiden (joita ei yksikään jäsen saa muuttaa eikä sallia niitä epäiltävän) välillä ja toisten edistyneiden oppien pohtimisen välillä, joiden tietenkään täytyy olla täydessä sopusoinnussa edellisen periaatteiden kanssa. Tällaisille olisi aina annettava täysi ja vapaa tilaisuus lausua mielipiteensä, ja olisi järjestettävä kokouksia, joissa heitä kuultaisiin. Tällä ei kuitenkaan tarkoiteta, että heitä kuultaisiin uudelleen ja uudelleen ja että kenenkään yksityisen henkilön sallittaisiin aiheuttaa epäjärjestystä ja hämmennystä joka kokouksessa ja joka kysymyksessä omalla mielialiheellaan. Kuunneltakoon ja keskusteltakoon hänen mielialiheestaan oikeudenmukaisesti sopivassa tilaisuudessa jonkun totuuteen hyvin perehtyneen läsnä ollessa, ja jos seurakunta selittää sen olevan Raamatun vastaisen, eikä se, joka sitä ajatusta on puoltanut, tule vakuutetuksi sen vääryydestä, luopukoon edes joksikin ajaksi tyrkyttämästä seurakunnan huomioon otettavaksi aiheuttaen, mahdollisesti vuodeksi, jolloin hän oikeastaan voisi pyytää kerran vielä saada asia esille, mikä voitaisiin häneltä joko

kieltää tai myöntää, mikäli seurakunta pitää asiaa kuulemisen ja tarkan tutkimisen arvoisena tai ei.

Se, mitä tahdomme esittää, on, että ellei sellaisia keinoja noudateta, saattaa olla kaksi vaaraa tarjona: ensimmäinen on joutua sellaiseen tilaan, jonka näemme vallitsevan nimikristillisissä seurakunnissa, joissa on mahdotonta saada asiaa kuuleviin korviin heidän säännöllisissä kokouksissaan, kun jokaista sen suuntaista yritystä huolellisesti valvotaan. Toinen vaara on, ettei henkilö, jolla on opinsuunta, jonka hän luulee olevan totuutta – kuinka väärä ja järjetön se sitten lieneekin – koskaan voisi tyytyä vähempään, kuin että häntä kunnolla kuultaisiin, vaan esittäisi asiaa alituisen sen sijaan, että hän sen jälkeen kun asiasta on keskusteltu, vaikkakaan hän ei olisi vakuutettu todistelujensa vääryydestä, olisi päinvastoin huomannut sopimattomaksi tyrkyttää asiaa sellaisille, jotka sen kerran kuultuaan eivät ole sitä hyväksyneet.

Neljäs ehdotuksemme: Tiedon lisääntyessä on tarjona se vaara, että uskollinen rakkaus vähenee – niin ihmeelliseltä kuin tämä näyttääkin. Huomaamme kykymme olevan niin pienet ja aikamme uskonnollisille asioille niin rajoitetut, että jos voimakkaasti suuntaamme huomiomme yhteen suuntaan, tarjona on vaara, että toisaalta pysähdymme kasvussa. Kristitty ei saa olla ainoastaan sydämettömänä päänä, ei myöskään kokonaan päättömänä sydämenä. ”Terveen järjen henki” johtaa meitä viljelemään kaikkia hengen hedelmiä ja hyveitä, jotka muodostavat ja täydellistyttävät täydellisen luonteen. Päivittäinen harrastuksemme kulkee kaikilla aloilla vastakkaiseen suuntaan – erikoistumiseen. Toinen käsityöläinen tekee tuon osan, toinen tämän, niin että ainoastaan harvat työmiehet nykyään ymmärtävät ammatin kaikkia aloja, niin kuin ennen aikaan. Uuden luomuksen on vastustettava tätä taipumusta ”pysyttämällä jalkansa hänen askeleissaan, noudattamalla hänen tietään”, jottei se viljellessään yhtä hyvettä joutuisi vaaraan jonkin toisen lahjan tai Jumalan antaman erityisen edun harjoittamisen puuttuessa.

Kaikilla ihmisillä on enemmän tai vähemmän määrin tarve Jumalan palveleminen. Näitä henkisiä ominaisuuksia kutsutaan kunnioitukseksi ja hengellisyydeksi, ja ne vaativat avukseen omantunnon, toivon, mielentilan ym. Jos nämä syrjäytetään, siitä seuraa, että harrastus totuuden puolesta ja rakkaus siihen veltostuu, niin että, sen sijaan että sydämemme vetäytyisi Herran puoleen yhä enemmän antamalla arvoa hänen rakkaudelleen ja yhä enemmän haluamalla miellyttää kunnioittaa ja palvella häntä, tulemmekin huomaamaan, että alhaisemmat taipumukset mielummin yhtyvät oppineihin kiistoihin ja anastavat näiden korkeampien ominaisuuksien paikan, ja tutkisteluja tullaan tekemään enemmän inhimillisen filosofian valossa, johon kuuluu riitaisuutta, kunnianhimoa, kiistaa ja turhamaisuutta. Sen tähden ei uusi luomus ainoastaan tarvitse hartautta, rukousta ja ylistystä kunkin kokouksen yhteydessä, vaan me uskomme sen lisäksi joka viikko tarvitsevan erityisen, syvällisempää laatua olevan kokouksen, jonka yhteydessä olisi tilaisuus todistaa kristillisistä kokemuksista, ei tuon tavallisen mallin mukaan menemällä taaksepäin vuosi, kaksikymmentä vuotta tai useampiakin kertoakseen ensimmäisestä kääntymisestäään ym., vaan todistamalla nykyhetkestä, joka erityisesti osoittaisi sydämen tilaa sillä hetkellä ja menneellä viikolla edellisen samanlaisen kokouksen jälkeen. Sellaiset nykyisyyttä koskevat todistukset ovat osoittautuneet avuksi niille, jotka kuuntelevat. Ne ovat joskus kehotukseksi ja lohdutukseksi heille siten, että

kerrotaan hyödyllisistä kokemuksista, koettelemuksista, vaikeuksista, epäröimisestä jne., ja he näkevät siten, ettei ainoastaan heillä ole ollut koettelevia kokemuksia ja että toisetkin joskus epäonnistuvat.

Siten voivat kaikki paremmin käsittää apostolin sanojen merkityksen, ”Älkää oudokسو sitä hellettä, jossa olette ja joka on teille koetukseksi, ikäänkuin teille tapahtuisi jotakin outoa.” (1 Piet. 4:12) He huomaavat, että kaikilla, jotka ovat Herran omia, on koettelemuksia ja vaikeuksia, ja jokainen oppii siten myötätuntoiseksi toistaan kohtaan; ja mikäli myötätunto vahvistuu, sikäli kasvaa avuliaisuuden ja rakkauden henki — pyhä henki. Sellaisia keskellä viikkoa pidettäviä kokouksia varten olisi hyvä edellisessä sunnuntaikokouksessa esittää joku aihe, ja tämä aihe mielessä tuntisi kukin itsensä velvoitetuksi huomaamaan elämän vaihtelevia kokemuksia ja ottamaan ne varteen, erityisesti sen aiheen yhteydessä, joka sitä viikkoa varten on annettu. Epäilemättä on jokaisella kristityllä runsaita tilaisuuksia joka viikko saada opetuksia elämän kokemuksista eri aloilta, mutta enemmistö, joka ei ajattele tai mieti, antaa näiden tärkeiden opetusten mennä huomaamatta ohitse, ja saa pääasiallisesti elämän suuremmista ja katkerimmista kokemuksista oppia sitä, minkä he paremmin olisivat voineet oppia varteen ottamalla Herran päivittäisen menettelytavan heidän kanssaan.

Olettakaamme esimerkiksi, että viikon aineena on ollut ”Jumalan rauha”, joka on otettu tekstistä ”Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa.” (Fil. 4:7) Kukin veljespiirissä ajatteli silloin viikon varrella, kuinka pitkälle tämä raamatunkohta toteutuu hänen omassa elämässään, ja mikä näyttää häiritsevän ja estävän tätä vallitsevaa rauhaa tuottaen rauhatomuutta ja tyytymättömyyttä mieleen. Nämä saavutetut kokemukset ja opetukset, joista ryhmän kokeneemmat ja vähemmän kokeneet jäsenet (miehet ja naiset) kertoisivat, eivät ainoastaan olisi omiaan huomauttamaan jokaista omista kokemuksistaan viikon alkupuolella, vaan sitä paitsi myös toisten kokemukset ja opetukset tulisivat heidän hyväkseen loppupuoleksi viikkoa, siten laajentaen heidän myötätuntoaan ja johtaen heitä yhä enemmän tuntemaan rauhan ihanuutta riidan vastakohtana, Jumalan rauhan siunausta sydämessä, ja kuinka on mahdollista omistaa rauha silloinkin kun olemme kiireiden, sekasorron ja kiusallisten olosuhteiden ympäröiminä, joita emme voi hallita. Näiden kokousten sydämellinen luonne tekee ne vielä hyödyllisemmiksi. Se, joka selvimmin tuntee omat puutteensa ja joka hartaimmin haluaa kasvaa hengen hyveissä, on vakavin uskollisessa rakkaudessaan Herraa kohtaan ja haluaa hartaimmin palvella häntä ja tulla yhä enemmän osalliseksi hänen pyhästä hengestään.

Näissä kokouksissa, niin kuin kaikissa muissakin, on selvää, että suurin hyöty saadaan järjestystä ylläpitämällä — ei siinä määrin, että se häiritsee kokouksen eloisuutta ja vapautta, vaan kohtuullisesti ja parhaalla tavalla, säilyttämällä sen vapaus ilman melua tai epäjärjestystä viisaalla, rakkaudellisella ja lempeällä johdolla. Kokouksen luonne olisi edeltäpäin tehtävä tunnetuksi ja johtajan velvollisuus on pitää sitä sellaisena ja myöntää kaikessa rakkaudessa kohtuullinen vapaus edeltäpäin ilmoitettua ja sovittua tarkoitusta varten. On tehtävä selväksi, että nämä kokoukset eivät ole tavallisia kyselykokouksia, eivätkä keskustelua tai saarnaamista varten, että on toisia kokouksia niitä tarkoituksia varten, ja että ne, jotka haluavat, ovat tervetulleita niihinkin, mutta että näillä kokouksilla

on rajoitettu ala. Kokouksen tulisi siis pysyä asianomaisella alalla, yksityisiä keskusteluja ja toisen henkilön vastauksia toisille olisi kartettava ja ainoastaan johtaja — valittu yhteinen edustaja — vastaisi heille tai arvostelisi heitä — ja ainoastaan silloin, kun se on tarpeellista. Hänen ehdoton velvollisuutensa on pitää huolta siitä, etteivät toiset todistukset veny niin pitkiksi, että ne väsyttävät toisia ja estävät toisia käyttämästä tilaisuutta, ja ettei kokousta pitkitetä kohtuuttomasti yli sovitun ajan. Kaikki nämä tehtävät, jotka ovat johtajan niskoilla, viittaavat siihen, että hänen täytyy olla vanhin seurakunnassa. Äsken kääntynyt, jolta puuttuisi kokemusta, saattaisi, vaikkakin hänellä olisi parhaat aikomukset, olla joko liian velto tai liian ankara sovittaessaan periaatteita sellaisessa tilaisuudessa, hän voisi turmella kokouksen joko liiallisella perään antavaisuudella tai vahingoittaa jotain arvoisaa veljeä tai sisarta ymmärtämättömästi esitettyllä ojentamisella ja määrättyjen sääntöjen sovittamisella. Sitä paitsi sellaisen kokouksen johtajana pitäisi olla vanhin tai joku, joka voisi täyttää vanhimman paikan seurakunnassa, joku, jolla olisi kylliksi tietoa sanassa ja kokemusta armossa ja taitoa opettamaan, jotta hän voisi antaa jonkin kehottavan sanan tai hyödyllisen neuvon vastaukseksi esitettyjen todistusten suhteen. Sillä ”kuinka hyvä onkaan sana aikansa.” Se voi usein olla suuremmaksi avuksi kuin kokonainen esitelmä toisissa olosuhteissa. — Sananl. 15:23

Vaikka olemme edellisessä osoittaneet, mistä eri asioista kokouksissa olisi pidettävä huolta, emme varsinaisesti ole kuvanneet muita kuin sen laatuksia kokouksia, joista viimeksi mainitsimme — joita, näin ohimennen sanoen, pidämme tärkeimpinä kaikista, koska ne ovat suurimmaksi avuksi hengelliselle kasvamiselle. Tarkastakaamme nyt, mitkä toimenpiteet olisivat parhaimmat toisten kokousten suhteen. Näiden pitäisi vaihdella olosuhteiden, tilanteiden ja kokoontuvien seurakunnan lukumäärän mukaan. Jos kokoontuvia on 50 tai niillä paikoin ja jos joillakin heistä olisi erityisiä puhujalahjoja selvästi edistämään totuutta, meistä olisi ylipäänsä edullisinta pitää joka viikko yksi saarna tilaisuus, johon erityisesti kutsuttaisiin ystäviä, naapureita tai muita. Mutta ellei Herra ole varustanut ryhmässä erityisellä kyvyllä ketään, joka voisi pitää yhtenäisen, johdonmukaisen ja järkevän esitelmän jostain raamatullisesta aineesta, uskomme olevan parempi olla pitämättä sen laatuksia kokouksia, tai että aika jaettaisiin useampien kesken, joilla olisi jonkinlainen kyky julkisesti käsitellä raamatullisia aiheita. Veljet puhuisivat toinen toisensa jälkeen samasta aiheesta. Tai sellaiset vanhimmat vuorottelisivat, toinen toisena ja toinen toisena sunnuntaina jne. Näyttää siltä, että koko seurakunnan etua valvottaisiin parhaiten siten, että kaikille veljille annetaan tilaisuus esiintyä kykynsä mukaan — aina muistaessa, että nöyryys ja selvä totuuden tunteminen ovat siihen ehdottoman välttämättömät ehdot — ei muodon täydellisyys ja kaunopuheisuus.

Mutta kokous, joka mielestämme on tärkein ja suurimmaksi avuksi, lähinnä edellä esitetyn laatuksia kokouksia, on sellainen, johon kaikki kokoontuneet uskovaiset ottavat osaa, toisinaan yhden heistä ollessa puheenjohtajana ja toisinaan taas toisen. Näitä kokouksia varten otettaisiin joko jokin aihe tai raamatunlause keskusteltavaksi, ja johtajalle uskottaisiin, hänen ensin tutustuttuaan aineeseen, sen jakaminen johtavien veljien kesken, jos mahdollista, määräten kullekin osansa viikkoa aikaisemmin, jotta he voisivat valmistautua esittämään kokouksessa kukin oman erikoisen osansa aineesta. Nämä, jotka pääasiallisesti ottavat osaa aiheen tutkimiseen (joko heitä on kaksi, puoli tusinaa tai

useampia, mikäli päteviä henkilöitä on, ja mikäli seurakunnan jäsenten luku ja asian tärkeys vaatii), voivat saada tähän tutkimiseen suurta apua Raamatuista, joissa on viittauksia esim. ”Raamatuntutkielmiin.” He voivat esittää asian joko omin sanoin tai käyttää erityisiä otteita mainituista teoksista ym., jotka suoraan käsittelevät aihetta ja joita he voivat sopivien huomautusten ohella lukea.

Kun kokous on aloitettu kiitoksella ja rukouksella, saattaa puheenjohtaja ilmoittaa aiheet asianomaisessa järjestyksessä; ja jokaisen edeltä käsin määrätyn puhujan esitettyä huomionsa omalta näkökannaltaan, koko luokan olisi sallittava tehdä kysymyksiä ja lausua ajatuksensa, joko ne ovat yhtäpitävät johtavan puhujan jo esittämästä asiasta tai ristiriidassa sen kanssa. Jos luokalla ei näytä olevan halua keskustella ja sitä on kehoitettava siihen, puheenjohtajan tulisi tehdä se taitavasti esitettyjen kysymysten kautta. Ainoastaan puheenjohtajan on käännettävä puhujan puoleen ja koetettava vastata tai saattaa heidän selityksensä sopusointuun, vaikka hän luonnollisesti voi vaatia puhujaa uudelleen selittämään kantansa tai perustelemaan mielipiteensä. Puhujien olisi tehtävä kaikki huomautuksensa puheenjohtajalle, eikä koskaan toisilleen, ja siten vältettäisiin henkilökohtaisuus ja tora, johon vaara voisi olla tarjona. Puheenjohtaja ei saisi muulla kuin yllä olevalla tavalla ottaa osaa keskusteluun, mutta hänen tulisi sen loputtua kyetä yhdistämään se, mitä on esitetty ja muutamain sanoin selostamaan ainetta omalta näkökannaltaan, ennen kuin kokous päätetään rukouksella ja kiitoksella.

Jokainen kohta on tarkastettava ja koko aine seikkaperäisesti pohdittava ja tarkasti tutkittava, jotta kaikki selvästi käsittäisivät sen. Monimutkaisempien aiheiden suhteen puheenjohtaja voisi mieluummin lyhyesti selostaa ja esittää oman mielipiteensä kunkin aiheen tutkimisen loputtua. Tiedossamme ei ole mitään paremmanlaatuisia kokouksia, kuin nämä, Jumalan sanan perusteellista tutkimista varten. Tämän pidämme ylipäänsä edullisempänä, kuin säännöllisiä, tavanmukaisia saarnoja, joita useimmissa Jumalan kansan kokouksissa pidetään.

Tämänlaatuiset kokoukset sisältävät kaiken sen, mitä on esitetty edellisissä numeroilla 1, 2 ja 3 merkityissä ehdotuksissa. Mitä tulee ensimmäiseen, niillä, jotka on valittu johtajiksi, on täydellinen tilaisuus käyttää kykyjään, mitä heillä onkaan. Toiseen kohtaan nähden, kaikilla on tilaisuus ottaa osaa, esittää kysymyksiä, tehdä ehdotuksia jne., sen jälkeen kuin jokainen johtavista veljistä on puhunut. Ja mitä kolmanteen kohtaan tulee, senkin parasta on katsottu tämänlaisen kokouksen kautta, koska koko luokka edullisemmin määrää viikkoaineet, eikä johtaja yksin, ja ne määrätään vähintään viikkoa aikaisemmin.

Sellaisessa kokouksessa pitäisi jokaisen tuntea itsensä vapaaksi esittämään kysymyksensä tai asiansa, ja kaikkien pitäisi olla niin rakkauden, myötätunnon, avuliaisuuden ja hyväntahtoisuuden hengen läpitunkemia, että jokainen asiaankuuluva esitys tulisi huomioon otetuksi. Siinä tapauksessa, että erityisesti pyydetään saada esittää ainetta, jonka otaksutaan olevan ristiriidassa seurakunnan yleisen käsityksen kanssa, mutta joka kuitenkin on evankeliumin periaatteiden rajojen sisäpuolella, sille henkilölle olisi myönnettävä sopiva aika esittääkseen asiansa, ja siinä tilaisuudessa hän olisi varsinainen puhuja; mutta ajan saattaisi mahdollisesti rajoittaa hänelle, sanokaamme vaikka 30 minuutiksi,

tai enemmän tai vähemmän, riippuen asian tärkeydestä ja kuinka se kiinnostaa luokkaa. Esityksen päätyttyä olisi kaikilla muilla luokassa vapaus lausua mielipiteensä kysymyksestä, mutta kysymyksen esittäjälle myönnettäköön sen jälkeen aikaa muutamia minuutteja lyhyesti vastataksaan toisten tekemiin vastaväitteisiin, puheenjohtajan kuitenkin kokousta päättäessään lausuen viimeisen sanan.

Toisenlaatuiset kokoukset, jotka ovat näyttäneet olevan suureksi hyödyksi Jumalan sanaa tutkisteltaessa, ovat tunnetut ”Berea raamatuntutkistelujen” nimellä. Nämä piirit eivät ole ainoastaan lukupiirejä, vaan niissä otetaan Jumalan suunnitelma järjestelmällisesti tutkittavaksi kaikin puolin, kohta kohdalta. Mm. ”Raamatuntutkielmien” eri osia, jotka niin yhdenjaksoisesti ja johdonmukaisella tavalla käsittelevät asioita, käytetään Raamatun kanssa tekstikirjoina näissä raamatuntutkisteluissa; mutta jotta niistä olisi hyötyä näille luokille, on tarpeellista, että johtaja ja luokka tekevät selvän eron lukemisen ja tutkistelun välillä. Mitä lukemiseen tulee, kaikki rakkaat ystävämme saattavat yhtä hyvin, ellei paremminkin, lukea itsekseen kotonaan. Näiden tutkistelujen tarkoituksena on valita jokin osa kustakin aiheesta, esitettynä yhdessä tai useammassa pykälässä, ja yhdessä perusteellisesti pohtia sitä vertaamalla siihen raamatunkohtia jne., tutkia asia perin pohjin ja, jos mahdollista, koettaa saada jokainen luokan jäsen lausumaan oma ajatuksensa kysymyksessä olevasta asiasta, ja sitten jatkaa seuraavaan aineeseen. Muutama Berea tutkistelupiireistä ovat käyttäneet vuoden tai kaksi tutkiakseen yhtä ainoaa ”Raamatuntutkistelujen” osaa – ja ovat tehneet suurella mielenkiinnolla ja suureksi hyödyksi.

”Kukin olkoon omassa mielessään täysin varma”

– Room. 14:5

Kaikki johdonmukaisesti ajattelevat mielet iloitsevat päästä, jos mahdollista, ratkaisevaan tulokseen totuuden jokaisen osan suhteen; ja apostoli selittää, että seurakunnan jokaisen erityisen jäsenen on pyrittävä siihen ”omassa mielessään.” On tavallinen erehdys koettaa siitä huolimatta sovittaa tätä henkilökohtaista neuvoa seurakuntaan tai raamatuluokkaan koettamalla pakottaa kaikki samaan johtopäätökseen Herran sanan tarkoituksen suhteen. Onhan oikein toivoa, että kaikki katsoisivat ”silmästä silmään”, mutta ei ole järkevää odottaa sitä, kun tiedämme kaikkien olevan epätäydellisiä, ei ainoastaan ruumiin, vaan myös ymmärryksen suhteen, ja että nämä epätäydellisyydet koskevat eri aloja. Kasvatuksen eri laadut ja eri asteet ovat myös tärkeitä tekijöitä joko edistämässä tai estämässä yksimielisyyttä käsityskannassa.

Mutta eikö apostoli sano, että meillä tulisi olla yksimielisiä? – että olemme kaikki Jumalan opettamia, niin että kaikki omaamme terveen järjen hengen? – että meidän tulisi odottaa kasvavamme armossa ja tiedossa, rakentaen toisiamme pyhimmän uskomme perustukselle?

Kyllä, kaikki tämä on totta; mutta meille ei sanota, että tämän kaiken pitäisi tapahtua yhdessä ainoassa kokouksessa. Herran kansa on erilaista, ei ainoastaan ymmärryksen kehitykseen ja kokemusten tai kasvatuksen erilaisuuteen nähden, vaan he ovat myös uusina luomuksina eri ikäisiä – lapsia, nuorukaisia ja kehittyneitä. Meidän ei sen tähden

tule ihmetellä, jos toiset käsittävät vaikeammin kuin toiset, ja tulevat niin muodoin myöhemmin varmoiksi useiden ”Jumalan syvyyksien” suhteen. Heidän on pidettävä kiinni perustotuksista — että kaikki ovat tehneet syntiä; että Kristus Jeesus, Johtajamme, on lunastanut meidät Golgatalla suoritetun täydellisen uhrinsa kautta; että me nyt olemme Kristuksen koulussa opetettavina tullaksemme soveliaiksi valtakuntaa ja sen palvelusta varten, ja ettei siihen kouluun voi päästä muutoin kuin kaikkensa täydellisen vihkimisen kautta Herralle. Kaikkien täytyy nähdä nämä asiat sekä aina olla näistä samaa mieltä, muutoin emme voi tunnustaa heitä ei edes lapsiveljiksi uudessa luomuksessa; mutta meidän on kaikkien harjoitettava kärsivällisyyttä toisiamme kohtaan ja suvaittava toistemme omituisuuksia — ja rakkauden tulee olla kaiken taustana enentämässä jokaista hengen hedelmää ja yhä lähentämässä meitä täydellisyyttä kohti.

Näin ollen kaikkien kysymysten, vastausten tai huomautusten — kokouksessa, johon useat ottavat osaa — pitäisi olla kaikkia läsnä olevia varten (eikä ketään erityistä henkilöä varten) ja sen vuoksi ne on osoitettava puheenjohtajalle, joka edustaa kaikkia — paitsi kun puheenjohtaja käytännöllisistä syistä kehottaa puhujaa kääntymään suoraan kokoontuneiden puoleen ja puhumaan heille. Niin muodoin on jokaisen, lausuttuaan oman ajatuksensa asiasta, rauhallisesti kuunneltava toistenkin mielipiteitä, eikä kuvitella olevansa velvollinen vastaamaan kaikille ja pitämään omaa käsitystään määräävänä. Jokaisen on käytettyään tilaisuutensa luotettava Herraan, että Herra johtaa ja opettaa sekä ilmaisee totuuden, eikä hän saa vaatia, että kaikkien on nähtävä joka kohta niin kuin hän ne näkee, eikä edes niin kuin useimmat näkevät sen. Sopiva sääntö, jota meidän tulee seurata, on, että meidän siinä, mikä on pääasia, on oltava yhtä mieltä. Jos emme voi olla sivuseikoista yhtä mieltä, annamme rakkauden määrätä.

Olemme kuitenkin yksimielisiä siitä, että jokainen totuuden osa on tärkeä, että pieninkin eksytys on vahingoksi ja että Herran kansan on rukoiltava ja pyrittävä yksimielisyyteen tiedossa; mutta ei meidän pidä toivoa sen saavuttamista pakolla. Hengen yhteys totuuden peruseriäitteiden suhteen on tärkeä asia; ja siellä tämä saavutetaan, voimme olla varmat, että Herra johtaa kaikkia, jotka omaavat sen, koko totuuteen, joka on heille tarpeellinen. Juuri tähän nähden Herran lauman johtajat tarvitsevat erityistä viisautta, rakkautta, luonteenlujuuutta ja selvyyttä totuudessa, jotta se, joka on johtanut kokousta, voisi keskustelun loputtua koota ja yhdistää, mitä Raamatusta on saatu, niin että sen siunattu vaikutus jäisi kaikkien mieliin — lausumalla sanottavansa selvästi, vakavasti ja rakkaudella — ei koskaan dogmaattisesti, paitsi silloin, kun on kysymys perustotuksista.

Hautajaisjumalanpalvelukset

Hautajaisissa, joissa vallitsee vakavuus suuremmassa tai pienemmässä määrin kokoontuneiden ystävien kesken, kylmä ja jäykkä ruumis, surevat sydämet, kyyneltyneet silmät, suruharsot jne. ovat omiaan teroittamaan sitä yleistä opetusta, ettei kuolema ole ihmiskunnan ystävä, vaan sen vihollinen. Sellaiset tilaisuudet ovat erittäin sopivia totuuden esittämiselle ja niitä on sen vuoksi käytettävä. Moni, joka nyt on innostunut nykyiseen totuuteen, on saanut ensimmäiset selvät vaikuttimet hautajaispuheesta. Sitä paitsi sellaisessa tilaisuudessa ovat monet koolla kuuntelijoina, monet, jotka ovat niin ennakkoluulojen valtaamat, etteivät uskalla asettua ystäviensä toivomuksia vastaan käydäkseen

säännöllisissä tilaisuuksissa, joissa totuutta esitetään. Siten kehotamme käyttämään sellaisia tilaisuuksia niin hyvin kuin olosuhteet vaan sallivat. Jos vainaja on uskova, ja hänen omaisensa ovat totuuden vastustajia, hänen olisi eläessään lausuttava toiveensa, että joku totuuden edustaja puhuisi hautajaisissa sureville. Jos vainaja on lapsi ja molemmat vanhemmat ovat ottaneet vastaan totuuden, on asia selvä, mutta jos ainoastaan toinen vanhemmista rakastaisi totuutta ja toinen olisi vastustaja, vastaisi isä asiasta, vaikkakin vaimolla olisi täysi oikeus esittää ajatuksensa miehelle, jonka olisi kohtuudella otettava ehdotus huomioon – kuitenkin unohtamatta omaa edesvastuutaan Jumalan edessä perheen päänä.

Monessa pienessä ryhmässä on veljiä, jotka ovat täysin päteviä sellaisessa tilaisuudessa pitämään mieltä kiinnittävän ja hyödyllisen esitelmän, ilman viittauksia meidän tai kenenkään toisen puolelta; mutta useimmissa Herran vihkiytyneiden pienissä ryhmissä puuttuu erityisiä lahjoja sellaisen esitelmän pitämiseen, ja juuri niiden tähden annamme tässä muutamia viittauksia sopivasta tavasta sellaisten jumalanpalvelusten johtamisen suhteen. Suotavaa olisi, ettei se veli, jonka on johdettava tilaisuutta, olisi vainajan läheinen sukulainen; mutta ellei ketään muuta sopivaa ole, ei sekään ole väärin, että poika, puoliso tai isä johtaa sitä. Ellei hän ole tottunut puhumaan julkisesti eikä ole perehtynyt aineeseen, hänen on lienee parasta järjestää asia kykynsä mukaan ja tätä erityistä tilaisuutta varten tässä alempana annettujen viittausten mukaan, ja kirjoittaa ne käsikirjoituksen muotoon, jonka hän sitten voisi lukea kokoontuneille ystäville. Se olisi kirjoitettava hyvin selvällä käsialalla tai kirjoituskoneella, ja luettava läpi moneen kertaan ääneen, ennen kuin se esitettäisiin julkisesti, jotta esitys olisi niin tasainen, selvä ja helposti ymmärrettävä, kuin mahdollista. Esitämme vielä, että ellei ole ketään sopivaa veljeä sellaista tilaisuutta varten, ei ole suinkaan väärin, että joku sisarista lukisi sellaisen kirjoituksen – tehden sen peitetyin päin.

Esitämme seuraavan ehdotuksen jumalanpalvelusta ja puhetta varten haudattaessa veljeä Herrassa:

1) Jumalanpalvelus olisi aloitettava laulamalla jokin sopiva laulu hiljaisella äänellä, kuten esim. ”Jos Herra sun kaltaisena nousta mä saan”, ”Lähemmä Herran syöntä”, ”Ei tääll' oo kotin” ”Monta nukkuu mutt' ei aina”, tai jokin muu.

2) Jos joku perheenjäsenistä kuuluu johonkin nimiseurakuntaan ja haluaa, että heidän pastorinsa on jollain tavalla otettava osaa jumalanpalvelukseen, olisi sopivinta, että hän joko lukee muutamia raamatunlauseita ylösnousemuksesta tai toimittaa rukouksen, tai tekee molemmat. Ellei mitään sellaista pyyntöä tehdä, silloin jätetään pois tämä kohta (2) ja siirrytään 1):stä 3):teen.

3) Ehdotelma hautajaispuheeksi

Rakkaat ystävät! Olemme kokoontuneet osoittamaan kunnioitusta ystävämme ja veljemme muistolle, jonka maalliset jäännökset jätämme hautaan – maasta maahan. Huolimatta siitä tosiasia, ettei mikään ole tavallisempaa tässä maailmassa kuin kuolema ja sen yhteydessä sairaus, tuska ja suru, meille on ajattelevina olentoina sittenkin mahdotonta tottua sellaiseen ystävyysiteiden, kodin, rakkauden ja veljeyden tuskalliseen

hajoamiseen. Kuinka koettanemmekaan tukahduttaa surua, tunnemme sen kuitenkin, vaikka apostoli selittää, että me kristittyinä ”emme murehdi niinkuin muut, joilla ei ole toivoa.” Ja mikä olisikaan enemmän paikallaan tässä tänä päivänä, kuin tämän ihanan toivon tarkastaminen, toivon, jonka evankeliumi esittää meille Gileadin voiteena, joka paremmin kuin mikään muu, kykenee parantamaan maailman murheet.

Mutta ennen kuin alamme tarkastaa sitä toivoa, jonka evankeliumi esittää meille — toivoa kuolleiden ylösnousemuksesta, toivoa tulevasta elämästä paljon onnellisemmissa olosuhteissa kuin nykyiset, saattaa olla paikallaan kysyä: ”Miksi me ollenkaan tarvitsimme sellaista toivoa? Miksi meitä ei mieluummin olisi voitu säästää kuolemasta, sen sijaan, että annettiin toivo ylösnousemisesta kuolleista? Miksi Jumala antaa meidän elää ainoastaan muutaman surulla täytetyn lyhyen päivän tai vuoden, ja miksi meidät sitten niitetään heinän tavoin, joka lakastuu? Miksi tuo sukumme suuri vihollinen, kuolema, katkaisee sydänsiteet ja tuhoaa koti- ja perhesuhteet, tuo vihollinen, jonka lasketaan menneinä 6000 vuotena kaataneen ihmissuvusta miljardeja veljiämme lihan jälkeen — Aadamin lapsia. Ajattelevalle mielelle ei ole mieltä kiinnittävämpiä kysymyksiä kuin nämä.

Epäusko sanoo, että ollen ainoastaan korkeimmalla asteella olevia eläimiä me synnymme, elämme ja kuolemme järjettömien eläinten tavoin ja ettei meitä odota mikään tulevaisuus elämä. Mutta kauhistuessamme sellaista ajatusta ja ollessamme kykenemättömät minkään oman kokemuksemme kautta todistamaan päinvastaista olemme Jumalan lapsina kuulleet Isämme sanat, jotka puhuvat rauhasta Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta. Rauhan sanoma, jonka rakas Lunastajamme antaa meille hänen seuraajinaan, ei kiellä todellisten asianhaaran, kärsimysten, surujen ja kuoleman olemassaoloa, vaan selittää lisäksi päinvastaista. Sillä Herra selittää, ”Minä olen ylösnousemus ja elämä.” Vielä hän sanoo, ”Kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä ja tulevat esiin.” Kuinka suloinen lupaus tämä onkaan meille epäuskon väitteen rinnalla! Se tuo toivoa, ja toivo tuo rauhan, samassa määrin kuin opimme tuntemaan Isän ja luottamaan häneen, samoin kuin Poikaan, jonka sanan olemme kuulleet ja joka toimeenpanelee Isän armorikkaat suunnitelmat.

Mutta jos Herra siten on määrännyt ylösnousemuksen ja jos ylösnousemussanoma tuottaa rauhaa, lepoa ja toivoa, saatamme kuitenkin syyllä kysyä, miksi Jumala antoi ihmisen ensin joutua turmioon ja sitten myöhemmin psalmistan kautta (Ps. 90:3) puhuu ylösnousemuksesta sanoen, ”Palatkaa jälleen, te ihmisten lapset!” Miksi hän ei antanut heidän elää? Miksi ei hän estä surua, tuskaa ja kuolemaa? Me vastaamme, että Raamattu, ja ainoastaan se, antaa meille selityksen nykyisistä olosuhteista: mikään muu ei kykene heittämään asian ylle vähintäkään valoa. Sen todistus on, että Jumala alussa loi sukumme täydelliseksi, omaksi kuvakseen, ja että ensimmäiset vanhempamme tottelemattomuutensa kautta lankesivat tästä ylhäisestä asemasta — joutuivat synnin rangaistuksen alaiseksi, joka on kuolema — ja että tämä synnin rangaistus, joka lausuttiin isä Aadamille, käsitti koko hänen sukunsa luonnollisella tavalla. Synnin valta lisääntyi samalla kuin ihmissukupolvet lisääntyivät, ja tauti, tuska ja kuolema tulivat samassa määrin pikemmin.

Meille on kaikille opetettu väärin, että isä Aadamin synnin palkka, kirous, rangaistus, olisi iankaikkinen vaiva, että me ja koko ihmissuku saimme periä tämän sanomattoman rangaistuksen seurauksena alussa tehdystä synnistä, ja että ainoastaan ne, joista tulee Jeesuksen seuraajia, vihkiytyneet pyhät, välttävät iankaikkisen vaivan. Mutta rakkaat ystävät, Jumalan sanasta emme saa mitään tukea sellaiselle järjettömälle, väärälle ja rakkaudettomalle suunnitelmalle, vaan Raamattu selittää päinvastoin hyvin selvästi, että synnin palkka on kuolema, että iankaikkinen elämä on Jumalan lahja ja ettei kukaan voi saada sitä lahjaa, paitsi ne, jotka tulevat elävään yhteyteen Jumalan rakkaan Pojan kanssa. Niin muodoin näemme, että koska jumalattomille ei lahjoiteta iankaikkista elämää, he eivät voi kärsiä iankaikkista vaivaa. Raamatun selitys on hyvin yksinkertainen ja hyvin järkevä: ”Kaikki jumalattomat hän [Herra] hukuttaa.” — Ps. 145:20

Huomaa, kuinka selvästi tämä esitettiin isä Aadamille, kun hänet asetettiin koetukselle, juuri sillä paikalla ja sinä aikana, jolloin enemmän kuin missään muualla odottaisimme selitystä taivaalliselta Isältämme hänen vihansa oikeutetusta rangaistuksesta. Tämä selitys sanoo, että Herra antoi ensimmäisille vanhemmillemme vapaasti käytettäväksi erilaiset elämää antavat hedelmäpuut paratiisissa, ja että hän ainoastaan koetteli heidän tottelevaisuuttaan kieltämällä heitä syömästä, maistamasta tai edes koskettelemasta erään erityisen puun hedelmää. Tämä tottelemattomuus aiheutti heidän karkottamisensa paratiisista, heidän sulkemisensa pois elämän puista; ja seurauksena siitä alkoi vähitellen se kuoleva tila, joka vielä vallitsee yhä nousevassa määrässä; sillä kaikki tietävät, että ihmisen elämän keskimäärä on nyt paljon lyhempi kuin Aadamin, jonka ”koko elinaika oli yhdeksänsataa ja kolmekymmentä vuotta.

Herran 1. Mooseksen kirjassa esitetyt sanat ovat, ”Sinä päivänä, jona sinä siitä syöt, pitää sinun kuolemalla kuoleman.” Tämä ”päivä”, apostoli Pietari selittää meille, oli Herran päivä, josta hän sanoo, ”Mutta tämä yksi älköön olko teiltä, rakkaani, salassa, että yksi päivä on Herran edessä niinkuin tuhat vuotta”, ja Adam kuoli juuri tällaisena päivänä, eikä kukaan hänen jälkeläisistään ole koskaan elänyt kokonaista tuhatvuotispäivää. Herran tuomion sanat Aadamin langettua syntiin osoittavat hyvin selvästi, ettei hänellä ollut aikomustakaan vaivata luotujansa ja ettei kirous ulottunut kauemmas kuin nykyisen elämän ja sen kärsimysten hävittämiseen, jotka johtuvat kuolevasta tilasta. Herran Aadamille lausuma kirous kuului, ”Otsasi hiessä sinun pitää syömän leipäsi, kunnes tulet maaksi jälleen, sillä siitä sinä olet otettu. Sillä maasta sinä olet, ja maaksi pitää sinun jälleen tuleman.” — 1 Moos. 2:17; 3:19; 2 Piet. 3:8

Meillä on todella suuri syy iloita, kun huomaamme, että kauhea oppi iankaikkisesta vaivasta, on, ei ainoastaan ensimmäisiin vanhempiimme, vaan koko sukuun nähden, kaikkiin heidän lapsiinsa nähden, väärä oppi, joka ei ole lähtöisin Raamatusta, vaan ”pimeiltä aikakausilta.” Se ei esiinny sanan minkäänlaisessa merkityksessä Herran lausunnoissa. Huomaa apostoli Paavalin selitys asiasta, joka on täydelleen yhtäpitävä kertomuksen kanssa 1. Mooseksen kirjassa. Hän sanoo, (Room. 5:12) ”Yhden ihmisen kautta synti tuli maailmaan, ja [seurauksena siitä] synnin kautta kuolema, niin kuolema on tullut kaikkien ihmisten osaksi.” Mikä voisikaan olla järkevempi tai tyydyttävämpi selitys kuolemasta kuin se, että se on synnin seuraus, että isämme Adam koetuksessa tottelemattomuuden kautta kadotti kaikki oikeutensa ja etunsa, ja joutui sairauden, tuskan,

surun, murheen ja kuoleman kirouksen alaiseksi, ja että me ilman mitään koetusta (ei olisi miksikään hyödyksi koetella meitä, jotka olemme perineet syntisiä taipumuksia ja heikkouksia) olemme osalliset tästä Jumalan tuomiosta syntiä vastaan, nim. kuolemasta – ja sukukuntana käymme asteettain, heikkouden, sairauden, tuskan ja murheiden kautta alas hautaan?

Selitys tyydyttää meitä, ja sen vahvistaa se asianhaara, että lapsi, joka on ainoastaan tunnin, päivän, viikon tai kuukauden vanha, on osallinen tuskasta ja kuoleman toiminnasta, samoin kuin nekin, jotka elävät muutamia vuosia kauemmin ja henkilökohtaisesti rikkovat vanhurskauden lakia vastaan. ”Katso, minä olen synnissä syntynyt, ja äitini on minut synnissä siittänyt”, on Raamatun lausunto tästä asiasta. ”Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla.”

Mutta missä on toivo? Löytänemmekö apua sellaiselle asiain surkealle tilalle? Mitä voimme tehdä niiden hyväksi, jotka nyt kärsivät, surevat ja kuolevat yli koko maan – mitä voidaan tehdä niiden miljardien hyväksi, jotka jo ovat astuneet alas kuoleman vankilaan? Vastaamme, etteivät he varmaankaan saata tehdä mitään omasta puolestaan. Ihmisen ponnistukset 6000 vuoden aikana vapautuakseen sairaudesta, tuskasta ja kuolemasta ovat kieltämättä osoittaneet sellaisen toivon paikkansa pitämättömyyden. Niiden, joilla on toivo, on tehtävä se katsomalla Herraan, pelastuksemme Jumalaan. Hän on valmistanut pelastuksen, ja Raamattu on ilmestys aikakausiensa ihanasta suunnitelmasta, jota Jumala askel askeleelta on valmistamaisillaan. Ensimmäinen askel on lunastus, sen rangaistuksen – kuoleman rangaistuksen – maksaminen, joka lepäsi päällämme. Sen Jeesus Kristus maksoi, hän, joka ”kuoli, vanhurskas väärin edestä, johdattaakseen meitä Jumalan tykö.” Kukaan tuomitusta suvusta ei voinut lunastaa edes itseään ja niin muodoin, kuten profeetta julisti, ”Ei voi veli veljeä lunastaa, eikä hänestä Jumalalle sovintoa suorittaa.” Mutta ihmisen kykenemättömyys antoi Jumalalle tilaisuuden, ja hän lähetti Jeesuksen, joka antoi turmeltumattoman elämänsä puolestamme, joka oli ”pyhä, viaton, tahraton, syntisistä eroitettu”, erotettu kuolevasta suvusta. Tämän elämän otti Jumala vastaan vastaavana hintana ja lunnaina isämme Aadamin elämästä, ja siten se on voimassa meidän kaikkien puolesta, jotka olemme Aadamin lapsia, sillä meitä ei tuomittu oman velkamme tähden, vaan ”yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta”; sen tähden saattaa Jumala olla vanhurskas ja kuitenkin vapauttaa meidät, yhden, Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, tottelevaisuuden ja lunnaiden perustuksella. Hänestä on kirjoitettu, ”Hän antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä, josta todistus oli annettava aikoinansa.” – 1 Tim. 2:6

Huomatkaamme, rakkaat ystävät, tämän ohella, ettei Herramme Jeesus lunastanut ainoastaan seurakuntaa, vaan niin kuin Raamattu selvästi selittää, ”Hän on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien.” (1 Joh. 2:2) Tässä meillä, kiitos Jumalan, on perustus hyvälle toivollemme, joka, kuten apostoli viittaa, vaikuttaa sen, ettemme sure niin kuin toiset, joilla ei mitään toivoa ole, tai joilla on ainoastaan löyhä toivo, joka ei perustu Jumalan sanan varmaan selitykseen.

Mutta, sanonee joku, siitähän on kauan aikaa, kun Jeesus kuoli. Miksi synnin ja kuoleman sallitaan vielä hallita ja niellä ihmiskuntaa? Me vastaamme, että Jumala viivyt-

teli 4000 vuotta, ennen kuin hän lähetti uhrin, ja vielä kestää jonkin aikaa, ennen kuin hän lähettää uhrin kautta taatun siunauksen, jonka lopulta täytyy olla siitä seurauksena — joka siunaus varmasti tulee Jumalan oikeana aikana. Tämän viipymisen tarkoitus on, niin kuin Raamattu selittää, kahdenlainen:

Ensiksi, että kyllin riittävä luku ihmisiä syntyisi täyttääkseen maan ja tehdäkseen sen asutuksi, kun se saatetaan Eedenin täydellisyyteen ja tulee kokonaisuudessaan Jumalan paratiisiksi, ennalleenasetetuksi suuremman ja suurenmoisemman mittakaavan mukaan. Ihmiset saavuttavat nykyisenä aikana jonkin verran kokemuksia synnin ja kuoleman suhteen ja oppivat osan erittäin tärkeästä läksystä, nim. synnin ylenmääräisestä synnillisyydestä ja siitä, ettei se ole toivottavaa. Niin pian kun Herran aika on tullut, minkä emme usko olevan kaukana, hän täyttää lupauksensa ja pystyttää Valtakuntansa maan päälle, sitoo Saatanan, kukistaa kaikki vallat ja vaikutukset, joista nyt johtuu synti ja kuolema, ja koko maa on oleva täynnä Herran tuntoa. Siten Kristus siunaa ihmiskunnan ja kohottaa sen aste asteelta siihen suurenmoiseen täydellisyyteen, johon se luotiin — Jumalan kuvaksi, niin kuin se on esitettyä Adamissa. Tätä siunauksen aikakautta kutsutaan Tuhatvuotisvaltakunnaksi, ja juuri tätä Herra opetti meitä rukoilemaan, ”Tulkoon sinun valtakuntasi; tapahtukoon sinun tahtosi maankin päällä niinkuin taivaassa.” Koko tämä siunausten ja ennalleenasettamisen tuhatvuotinen päivä on tarpeen vanhurskauden vahvistamiseksi maan päälle lujille perustuksille ja ihmiskunnan koettelemiseksi, jotta tulisivat ilmi ne, jotka tottelevat Kristusta ja jotka sen perusteella voidaan laskea arvoksi saamaan iankaikkinen elämä, sekä ne, jotka omistaessaan täydellisen tiedon mieluummin valitsevat synnin ja tuomitaan sen tähden toiseen kuolemaan — ”iankaikkiseen kadotukseen (tyhjäksi tekemiseen)... pois Herran kasvoista ja hänen voimansa kirkkaudesta.” Tuhatvuotiskauden siunaukset eivät tule ainoastaan maan päällä nykyään elävien miljardien ihmisten hyväksi, vaan myös niiden miljardien ihmisten hyväksi, jotka ovat menneet alas hautaan, kuolon suureen vankilaan, josta Herramme Jeesus kutsuu heidät ulos näihin tilaisuuksiin valtakunnassa; niin kuin hän julistaa, ”Minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet.” — Ilm. 1:18

Toiseksi, rakkaat ystävät, Herra on meidät lunastettuaan viivytännyt yleisten siunausten ja tilaisuuksien toimeenpanemista maailmalle, jotta tänä evankeliumikautena otettaisiin ihmiskunnasta, jonka hän lunasti, ”pieni lauma”, valittu luokka opetuslapsia, seuraajia, pyhiä. Hän siten etsii ”omaisuuskansaa”, ”kuninkaallista papistoa”, joka on hänen kanssaan yhdistetty tuhatvuotisessa valtakunnassa — ei jakaakseen maailman kanssa sen ennalleenasettamisen maallisissa olosuhteissa, kuinka täydelliset, suuret ja ihanat ne lienevätkin, vaikka kuinkakin halutussa Eedenin kodissa, vaan saadakseen vielä korkeamman suosion, nimittäin Herransa kaltaisuuden — tullakseen henkiolentoiksi, osalliseksi Jumalan luonnosta, ylitse enkelien, hallitusten ja valtojen, jakaakseen hänen kirkkautensa. Mikä ihmeellinen toivo tämä onkaan ja kuinka kohottava jokaiselle sydämelle, joka on kuullut kutsun, tullut opetuslapsiksi, Jeesuksen seuraajaksi, joka koettaa vaeltaa hänen askeleissaan, hänen esimerkkiään seuraten! Mikä siunaus onkaan voittoa sellainen kirkkaus, kunnia ja kuolemattomuus, joka on tarjottu seurakunnalle ensimmäisessä ylösnousemuksessa! Ja mikä suuri etu saada yhtyä Herran kanssa jakamaan jumalallisia suosionosoituksia koko huokaavalle luomakunnalle ja saada kutsua jokaista, joka vaan

tahtoo, ottamaan elämän vettä hinnatta! Niin, silloin valtakunnassa sanovat henki ja morsian: ”Tule!” (Sillä silloin siellä on morsian, Karitsan häiden ollessa vietetyt tämän evankeliumikauden lopussa) ”ja joka tahtoo, ottakoon elämän vettä lahjaksi.” (Ilm. 22:17) Eikö tässä ole kaksi hyvää syytä siihen, miksi Jumala ei lähettänyt siunauksia heti, kun lunastusuhri Golgatalla oli täytetty? Voimme todella iloita tästä viivyttelemisestä ja tilaisuuksista, joita me sen johdosta olemme saaneet tullaksemme kutsutuiksi sekä lujittaaksemme kutsumisemme ja valitsemisemme.

Tämä, rakkaat ystävät, on lyhyt esitys siitä ihanasta toivosta, joka elähdytti rakasta veljeämme, jonka muistoa tänään kunnioitamme. Tämä toivo oli hänen sielulleen ankkurina auttaen häntä seisomaan lujana Herran puolella sekä jakamaan hyvän ja pahan niiden kanssa, jotka tunnustavat Mestarin ja jotka päivittäin koettavat ottaa ristinsä ja seurata häntä. Hänellä oli jaloja ominaisuuksia, joita useat teistä epäilemättä kunnioittivat, mutta emme perusta toivoamme ja iloamme hänen suhteensa siihen otaksumaan, että hän olisi ollut täydellinen, vaan tietoomme siitä, että Kristus Jeesus oli hänen täydellinen vapahtajansa ja että hän luotti häneen, ja siihen, että me kukin tiedämme, että jokainen, joka luottaa häneen, ei koskaan joudu häpeään, vaan tulee lopulta voittajaksi. Epäilemättä oli rakkaalla veljellämme kunnioitettavia ominaisuuksia, joita meidän kaikkien tulisi tavoitella, mutta meidän ei tarvitse tavoitella maallista esikuvaa. Jumala itse on Pojassaan antanut meille ihanan esikuvan, jonka kaltaiseksi meidän on koetettava tulla, niin kuin meidän rakas veljemmekin koetti. On hyvä, ettemme katso toisiimme, vaan häneen, Jeesukseen, joka oli täydellinen esikuva. Meidän on annettava anteeksi luonnolliset puutteellisuudet, jotka haittaavat koko ihmiskuntaa lankeemuksen seurauksena, ja muistettava, että Herran seuraajien kaikki puutteellisuudet peitetään hänen vanhurskautensa vaipalla, niin että he, Herran seuraajat, ovat ”armoitetut siinä rakastetussa.”

Lopuksi, rakkaat ystävät, ottakaamme varteen opetus nykyisen elämän lyhydestä, nimittäin että kun Jumalalla on suuria siunauksia varattuna maailmalle, on meillä, jotka jo olemme kuulleet hänen armostaan ja pelastuksesta Jeesuksessa, erityisiä etuja, erityisiä tilaisuuksia, ja sen johdosta erityinen edesvastuu samassa suhteessa kuin meillä on tietoa. Apostoli sanookin, ”Jokainen, joka panee häneen sen toivon, puhdistaa itsensä, niinkuin hänkin on puhdas.” Jos me toivomme saavamme olla Herran kanssa, jakaa hänen kirkkautensa ja ottaa osaa hänen kanssaan hänen työhönsä tulevaisuudessa, ymmärrämme tämän merkitsevän, että luontemme täytyy muuttua, sydämemme uudistua, että meidän on tultava puhtaiksi, ei ainoastaan sydämistä – se on, ei ainoastaan päätöksessä, tahdossa ja aikomuksessa suhteessamme Jumalaan, vaan niin paljon kuin mahdollista, myös sanoissa ja töissä, niin pitkälle kuin uusi mieli eri olosuhteissa kykenee hallitsemaan lankeemuksen tähden epätäydellisiä ruumiitamme. Meidän on pidettävä tärkeänä, ei ainoastaan sitä, että pysymme Jeesuksessa ja hänen ansionsa puvussa, vaan myös sitä, että yhä enemmän viljelemme hengen hedelmiä sydämissämme; ja hyvät päätökset ovat suureksi avuksi tässä suhteessa. Päätäkäämme sen tähden uudelleen nämä vakavat mutta kuitenkin riemulliset ajatukset mielissämme, että, mitä meihin tulee, tästä lähin koetamme vaeltaa yhä lähempänä Mestaria, hänen askeleissaan ja koetamme antaa hänen totuutensa valon ja armon yhä enemmän loistaa elämässämme. Toimikaamme niin, että maailma tulisi paremmaksi ja onnellisemmaksi joka päivä, jonka

siinä elämme, ja kirkastakaamme niin pitkälle kuin mahdollista Jumalaa ruumiissamme ja hengessämme, jotka kuuluvat hänelle. Amen.

4) Puheen voisi päättää rukouksella, jonka joko puhuja itse tai joku totuuteen perehtynyt veli pitäisi. Asiaan perehtymätöntä saarnaajaa ei pitäisi koskaan kehottaa rukoilemaan puheen jälkeen. Voi olla jokseenkin varmaa, että hän rukoilisi ihmisille, eikä Jumalalle, ja koettaisi poistaa kokoontuneiden mielistä puheen kautta mahdollisesti saavutetun hyvän vaikutuksen. Rukouksessa olisi erityisesti kiitettävä Herraa hänen armostaan Kristuksessa Jeesuksessa, ja hänen siunaustaan rukoiltaisiin kaikille läsnä oleville, erityisesti omaisensa menettäneelle perheelle.

5) Jumalanpalveluksen voisi sopivimmin päättää laulamalla värssyn tai pari jostain sopivasta laulusta.

6) Ehdotamme ainoastaan muutaman rukoussanan haudalla, kun arkku on laskettu alas.

Olosuhteista riippuvat muutokset esityksessä

Yllä olevan puheen saattaa luonnollisestikin yhtä hyvin sovelluttaa niin sisareen kuin veljeenkin käyttämällä sanaa ”sisar” sanan ”veli” sijasta; mutta jos on kysymys maallismielisestä henkilöstä tai sellaisesta, joka ei ole tunnustanut olevansa Herralle vihkiytynyt, silloin on tarpeen tehdä useita muutoksia, minkä jokainen, joka on pätevä pitämään puheen, helposti itsekin ymmärtää.

Lapseen nähden, olkoonpa hän uskovaisten tai uskottomien vanhempien lapsi, on esitys sovellettava sen mukaan; vainajasta voidaan huomauttaa ”nuorena ystävänäimme, jonka elämän säälimätön niittomies - kuolema - katkaisi sen parhaillaan kukoistaessa”; tai jos se on pieni lapsi, voidaan ottaa seuraava teksti, ”Pidätä äänesi itkusta, silmäsi kyyneleistä, sillä sinun työstäsi on tuleva palkka, sanoo Herra, ja he palajavat vihollisen maasta.” (Jer. 31:15-17) Sellaisessa tapauksessa olisi sopivaa painottaa sitä tosiasiaa, jota vastaan ei kukaan voi väittää, nim. etteivät pienet lapset voi tehdä syntiä, joka on kuolemaksi, ja että Raamatun selitys siten osoittautuu todeksi, että synti tuli maailmaan yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta, eikä kaikkien tottelemattomuuden kautta, ja synnin seurauksena eli rangaistuksena tuli kuolema.

Kymmenykset, kolehdit jne.

Niin paljon kuin me tiedämme, ei yksikään Herran kansan pienistä ryhmistä, jotka kulkevat ”tätä tietä” (Apt. 22:4), kanna yleisiä kolehteja. Olemme aivan alusta alkaen vältäneet kolehdin kantoa, ei sen tähden, että uskoisimme sen synniksi, eikä siksi, että Raamatussa olisi mitään, mikä tuomitsisi sen, vaan sen tähden, että rahakysymys on joutunut niin etusijalle kaikissa lahkoissa koko kristikunnassa, että mielestämme kirkastamme Herraa sillä, että kokonaan kartamme kolehdin kantamista. Ihmiset, joita kaiken ikänsä on kovin ahdistettu kolehtihaaveilla ja keruulaatikoilla, joutuvat pian siihen luuloon, että saarnaamista, opettamista jne. tehdään suureksi osaksi voiton vuoksi – ellei kokonaan, niin ainakin suureksi osaksi.

Ei yksin Raamattu viittaa siihen, että enemmistö Herran uskollisista on tämän maailman köyhiä, vaan kokemuksemme todistaa samaa – ettei heidän joukossaan ole monta rikasta, ei monta mahtavaa eikä monta jaloa, vaan suurimmaksi osaksi köyhiä tässä maailmassa, mutta rikkaita uskosta. Voimme olla varmat siitä, että kun jotkut heistä tulevat kokoukseen, jossa nykyistä totuutta todistetaan, he saavat kokea helpotuksen tunteen kun rahaa tavoitteleva maailman henki on poissa; ja ainakin muutamissa tapauksissa tämä on johtanut siihen, että he ovat saaneet luottamusta totuuteen. Ne, joiden silmät avautuvat nykyisen totuuden valolle, tulevat niin innokkaiksi ja toimeliaiksi totuuden palveluksessa ja saavat sellaisen halun antaa valonsa loistaa Isän ja Pojan kirkastamiseksi, että moni laimea kristitty tulee kysyneeksi: Mikä on vaikuttimena tähän? Mikä on tarkoitus? Mitä hyötyä tai etua heillä on siitä, että koettavat innostuttaa minua lainaamalla minulle kirjoja tai uhraamalla aikaa koettaakseen suunnata huomioni näihin Raamatun aiheisiin sellaisina kuin he näkevät ne? Kun nämä kysyjät tulevat kokouksiin ja huomaavat, ettei edes tavallista kolehdin kantoa ja rahan pyyntöä esiinny, he tulevat yhä enemmän vakuutetuiksi siitä, että rakkaus Herraan, hänen totuuteensa ja hänen laumaansa on ollut heidän ponnistustensa vaikuttimena, saadakseen totuuden heidänkin tietoonsa. Vaikka heillä saattaisi olla ennakkoluuloja totuutta kohtaan, nämä osoitukset hyvydestä, jalomielisyydestä ja Jumalan kaltaisen hengen nöyryydestä puhuvat puolestaan osoittaen johtuvansa Herran hengestä, rakkauden hengestä.

Mutta puolustaessamme tätä periaatetta ja sydämellisesti suositellessamme sitä kaikelle Jumalan kansalle kaikkialla, velvollisuutemme on toiselta puolen kiinnittää huomio siihen tosiasiaan, että jos joku silloin, kun hän vihkiytyy Herralle ja Herra hyväksyy hänet, olisikin halpamielinen, itsekäs ja ahne, sellainen ei voi kauan olla sopusoinnussa sen seurakunnan kanssa, jonka nimet ovat kirjoitettu taivaassa, ja Herran, seurakunnan Pään, kanssa, saavuttamatta melkoisessa määrässä voittoa omasta itsekkästä luonteestaan. Tiedämmehän hyvin, etteivät itsekkyyys ja ahneus kuulu taivaallisen Isämme eikä Herramme Jeesuksen ominaisuuksiin, eivätkä siten saa kuulua niillekään, jotka lopulta tunnustetaan Isänsä lapsiksi – joiden kaikkien tulee olla hänen kaltaisiaan, hänen, jonka pääominaisuus on rakkaus – hyvyys. Jos jollekin, joka on hyväksytty koejäseneksi uuteen luomukseen, joko perinnöllisyyden, epäsuotuisan ympäristön tai kasvatuksen kautta on kehittynyt suuressa määrin halpamainen henki, hänen on aloitettava pian taistelunsa juuri sillä alueella. niin kuin apostoli ilmaisee, lihan mieli sotii hengen mieltä, uutta luomusta, vastaan, ja tämän on päästävä voitolle, jos se lopullisesti aikoo saavuttaa halutun paikan voittajain joukossa. Itsekkyyys ja ahneus on voitettava; sekä sydämessä että toiminnassa on ahkerasti harjoitettava jumalisuutta, auliutta ja anteliaisuutta. Olkoonpa niin, että sellaiset saavat kuolinpäiväänsä asti sotia lihaa vastaan, mutta heidän mielensä, uuden tahtonsa, laadusta ei saa olla pienintäkään epäilystä; ja ne, jotka huomaavat ne parhaiten, saavat varmasti huomata käytöksessään todistuksia uuden mielen voitosta lihallisesta ja itsekkästä mielestä.

Tarkoituksenamme kolehtien ja kaikkien raha-asioiden karttamisen suhteen seurakunnan kokouksissa ei silti ole vastustaa antamista. Niin pitkälle kuin olemme voineet huomata, ovat ne, jotka runsaimmin, koko sydäimestään ja suurimmalla ilolla ovat antaneet Herralle, ovat niitä, jotka ovat vastaanottaneet Herralta suurimman siunauksen

hengellisissä asioissa. Muistettakoon, ettemme rajoita lausetta ”Jumala rakastaa iloista antajaa” rahalahjoihin, vaan siihen kuuluvat kaikki ne lahjat ja uhrit, joita Herran kansalla on etu kantaa uhrialttarille ja joihin Jumala mielistyy, kuten hän ilmoittaa meille, kalliin Vapahtajamme ansion tähden. Missä ja milloin ikinä meille on esitetty kysymys, ”Teenkö parhaiten valitessani liikealan ja ollessani siten tilaisuudessa antamaan runsaasti totuuden levittämiseksi niistä tuloista, joita kätteni työllä ja aivojeni käyttämisellä olen ansainnut, tai tulisiko minun tyytyä pienempään palvelukseen siinä suhteessa valitsemalta toinen tie, joka antaisi minulle tilaisuuden antaa enemmän ajastani ja olennostani totuuden hyväksi ja sen levittämiseksi ystävään, naapureiden ym. kesken?”, on vastauksemme aina ollut, että meistä aika ja vaikutusvalta, jotka annetaan totuuden palvelukseen, ovat vielä suurempiarvoiset Herran silmissä, kuin mitä rahalahjat ovat.

Jos sen tähden joku tietää omaavansa erityisiä lahjoja esittää totuutta sekä laillisella tavalla ansaita rahaa, neuvoisimme häntä mieluummin käyttämään kykyään ansaita rahoja ainoastaan rajoitetussa määrän voidakseen antaa mahdollisimman paljon aikaa ja huomiota vielä suuremmalle tehtävälle – totuuden palvelemiselle. Totuutta voi myös melkoisessa määrin palvella jakelemalla painotuotteita jne.

”Autuaampi on antaa kuin ottaa” on itsessään selvä lause, jonka kaikki ne Herran kansasta, jotka jossain määrin ovat saavuttaneet hänen kaltaisuutensa, pitävät oikeana ja arvossa. Jumala on suuri antaja, hän antaa alituisesti. Koko luomakunta kaikkine osineen on tulos Jumalan anteliaisuudesta. Hän antoi ainosyntyiselle Pojalleen elämän sekä läheisen yhteytensä suosion ja siunauksen. Hän on antanut Jumalan pojille enkeleille paljon siunauksia. Hän lahjoitti sukukunnallemme isä Adamissa elämän siunauksen ja kyvyn lisääntyä tässä maailmassa, joka sukukunnan nykyisessä langenneessa ja alentuneessakin tilassa on ihmeellinen. Hän ei ole ainoastaan antanut meille aistimia, joiden avulla saatamme tuntea suloista tuoksua, miellyttävää makua, ihailta kauniita värejä ja niiden yhdistelmiä jne., vaan hän on myös luonnossa ihmeellisesti ja runsaalla mitalla huolehtinut näiden aistimien tyydyttämisestä; hedelmien, kukkien, säteilevän ja tähtikirkkaan taivaan kautta hän on antanut lahjainsa tulvehtia luonnolliselle ihmiselle.

Ja kun ajattelemme niitä siunauksia, jotka Jumala on varannut ”pienelle laumalle”, uudelle luomukselle, niin kuin meille hänen sanassaan on ilmoitettu, huomaamme ne hyvin suuriksi, suuremmiksi kuin olisimme voineet anoa tai ajatella. ”Mitä silmä ei ole nähnyt, eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut, ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat”; mutta meille on Jumala ilmaissut sen henkensä kautta.” Sen tähden on hyväntahtoisuus eli antaminen, toisten auttaminen ja siunaaminen Jumalan kaltaista. Eipä silloin ole ihme, että pidämme antamista suuremmassa arvossa kuin ottamista.

Samassa määrin kuin opimme pitämään arvossa hengellisiä asioita, samassa määrin kuin meillä on yhteys Herran kanssa ja tulemme osallisiksi hänen hengestään ja samassa määrin kuin rakkauden, anteliaisuuden ja jalouden henki on vuodatettu sydämiimme, samassa määrin iloitsemme saadessamme tehdä hyvää kaikille ihmisille, varsinkin uskon huonekunnalle. Rakkaus meissä, niin kuin taivaallisessa Isässä, ei ainoastaan etsi omaa parastaan ja omaa menestymistä, vaan tahtoo alituisesti huolehtia siitä, kuinka siunauk-

set voisivat tulla toistenkin osaksi, kuinka toisen elämää voitaisiin valaista, kuinka valoa ja iloa voisi tulla heidän elämäänsä, kuinka heitä voitaisiin lohduttaa murheissa ja auttaa ahdistuksissa. Totisesti, siinä määrin kuin uusi mieli valtaa meidät ja siinä määrin kuin muutumme mieliemme uudistuksen kautta ja kuljemme kirkkaudesta kirkkauteen, siinä määrin panemme myös arvoa sille tehtävälle, jonka Jumala on suunnitellut meille tulevaisuudessa – jumalalliselle tehtävälle saada siunata kaikki maailman kansat, saada olla hänen apulaisenaan taivaallisten lahjojen jakamisessa, jotka hän on valmistanut kaikille, jotka tahtovat tulla hänen yhteyteensä. Uudet luomukset huomaavat sen tähden, että he, sikäli kun he kasvavat armosta, heidän yhä pitäessään arvossa sitä kirkkautta, joka heille henkilökohtaisesti on luvattu, pikemmin ajattelevat aivan erityisesti niitä etuja, jotka kerran tulevat heidän osakseen Herransa kanssaperillisinä, kun he saavat olla avustajina ennalleenasettamisessa, kaikkine monine siunauksineen kurjalle, huokaavalle luomakunnalle, nostamalla heistä niin monta kuin heistä tahtoo inhimilliseen täydellisyyteen, josta kaikki lankesivat Aadamissa.

Mikäli tämä rakkauden henki, halu antaa toisille ja auttaa toisia, kasvaa sydämissämme nykyisenä aikana, sikäli se johtaa meitä, ei ainoastaan ajattelemaan jalosti toisista, vaan myös toimimaan jalosti, olemaan halukkaat uhraamaan aikamme ja vaikutusvaltamme toisten hyväksi, jotta he tulisivat siunatuiksi nykyisen totuuden valolla, samoin kuin mekin olemme tulleet siunatuiksi sen kautta. Ja tämä sama henki johtaa meitä, jollei meillä ole lahjoja opettaa tai selittää, käyttämään aikaamme ja tilaisuuksiamme, jotka ovat myös lahjoja, traktaattien jakamiseen jne. Ja edelleen se johtaa meitä, jos meille on suotu rahojakin, käyttämään niitä Herran palveluksessa evankeliumin julistamiseksi. Uskomme varmasti, että Herra yhtä hyvin nyt kuin ennenkin hyväksyy sen hengen, joka asui köyhässä leskessä, joka pani kaksi ropoa uhriarkkuun, osoittaen tällä pienellä uhrilla itsensä kieltämistä, jonka Herra selitti olevan hänen ja samalla myös Isän ajatuksen mukaan korkeimman asteen antamista – hänen oman sydämensä kaltaista: ”Tämä pani puutteestaan koko elämisensä, mikä hänellä oli.” (Luuk. 21:4) Sen tähden teki hän omalla tavallaan yleiseksi hyväksi jotakin sen kaltaista, jota Herra Jeesus teki. Hän ei antanut ainoastaan kaikkea, mitä hän omisti, vaan hän uhrasi elämänsäkin päivittäin, hetkittäin, palvellessaan toisia, ja lopulta hän täytti täydellisimmässä merkityksessä työnsä Golgatalalla.

Me ihmettelemme, miksi Herra ei antanut tuon köyhän lesken ymmärtää, että hän oli tehnyt enemmän kuin velvollisuutensa; että jos hänellä oli ainoastaan kaksi ropoa, olisi hänen pitänyt pitää molemmat, tai ainakin toinen omaan tarpeeseensa. Jos joku muu kuin Herra tai joku apostoleista olisi huomannut tämän seikan ja ylistänyt sitä antamatta siitä samalla varoitusta, meillä olisi ollut täysi vapaus lisätä siihen varoittava sana. Me otaksumme, että hyvin harvoja tarvitsee varoittaa itsensä uhraamisesta. Luultavasti niitä on harvoja, joita tarvitsee varoittaa antamasta koko elatustansa. Löytynee muutamia, mutta olemme varmat siitä, että Herra näille harvoille, samoin kuin köyhälle leskellekin, palkitsee sen, minkä me olisimme halukkaat pitämään liian suurena anteliaisuutena. Olemme aivan varmat, että on parempi erehtyä sen asian suhteen niin päin, kuin erehtyä vastakkaiseen suuntaan. ”Toinen on antelias ja saa yhä lisää (jollei lisäys tule aineellisissa asioissa, se tulee varmasti hengellisissä), toinen säästää yli kohtuuden (ollen liian tarkka,

varovainen, ahne ja pidättäytyen liiaksi) ja vain köyhtyy (väliin aineellisessa, mutta aina ja varmasti hengellisessä suhteessa).” — Sananl. 11:24

Koska Herra ei ole asettanut mitään lakia kansalleen heidän antamisensa suhteen, vaan antanut täyden vapauden niille, jotka ovat vihkineet kaikkensa Herralle, hän näyttää selvästi tarkoittavan, että heidän vihkiytymisensä on arvosteltava heidän vaelluksensa, heidän uhrinsa, itsensä kieltäytymisen mukaan vihkiytymisen jälkeen. Silloin nousee tietysti jokaiselle mieleen kysymys, Kuinka paljon minun on annettava ajastani, vaikutusvallastani ja rahoistani Herralle? Me vastaamme, että jos joku, joka on kokonaan vihkiytynyt ja tullut uudeksi luomukseksi, tekee kysymyksen, hänelle ei voi antaa muuta kuin yhden vastauksen, nimittäin ettei hänellä ole mitään antaa, hän on jo antanut Herralle kaikki, mitä hän omistaa. Jos hän ei ole antanut kaikkea, hän ei ole vihkiytynyt kokonaan, ja silloin hän voi olla varma siitä, ettei Herra ole täysin hyväksynyt häntä.

Mutta jos olemme antaneet kaiken Herralle, kuinka voimme päättää, mikä on Jumalan tahto tämän lahjan käyttämisen suhteen? Me vastaamme, että jokaisen on katsottava olevansa Herran määräämä oman aikansa, vaikutusvaltansa ja rahojensa ym. taloudenhoitaja, ja jokaisen on koetettava käyttää näitä lahjoja parhaan ymmärryksensä mukaan Mestarin kirkastamiseksi. Ja kun hänellä on etu mennä armoistuimen eteen, se merkitsee, että jos hän on epätietoinen näiden lahjojen käyttämisen suhteen, rukoilkoon viisautta Jumalalta, joka vapaasti ja soimaamatta antaa anovalle. Tämän ylhäältä tulevan viisauden johtamana tulee hän, sikäli kuin hänen rakkautensa ja harrastuksensa Herraan päivittäin kasvaa totuuden tiedon ja hänessä asuvan hengen kautta, antamaan yhä enemmän ajastaan ja vaikutusvallastaan sekä sellaisista varoista, jotka ovat hänen käytettävään, totuuden palvelukseen, ja sen lisäksi hän miettii, kuinka hän saattaisi supistaa omia ja perheen vaatimuksia voidakseen lisätä uhriansa.

niin kuin kaikki tiedämme, Jumala asetti juutalaisille kymmenyksien antamisjärjestelmän, joka merkitsi, että kymmenesosa kaikesta sadosta, oli se sitten viljasta, vihanneksista, karjasta tai rahoista, erityisesti määrättiin Herralle kuuluvaksi ja käytettäväksi yksinomaan pyhiä tarkoituksia varten. Mutta tämä järjestelmä oli ainoastaan ”palvelijain huonekunnalle.” Herra ei ole antanut mitään sellaista lakia tai määräystä ”lasten huonekunnalle.” Merkitseekö se, että hän odottaa lapsilta vähemmän kuin palvelijoilta? Ei suinkaan. Se poika, joka harrastaisi isänsä asioita vähemmän kuin palvelija, olisi arvoton asemaansa lapsena, ja varmasti kadottaisi sen — toisen huomattaisiin omistavan enemmän lapseuden totista henkeä. Mitä lapsien huonekuntaan tulee, ei ainoastaan kymmenys ole pyhitetty ja uhrattu, vaan kaikki, ja kaikki on käytettävä, sikäli kuin meille annetaan tilaisuutta kaikilla mahdollisilla tavoilla palvella Herraa ja hänen asiaansa. Siten meidän on yhä jatkuvasti tehtävä, antamalla henkemme ja kaikkemme totuuden palveluksessa.⁴

Apostoli kiinnittää huomion tähän asiaan kirjeessään filippiläisille (4:17) vakuuttaen heille, että heidän vapaaehtoiset lahjansa olivat sekä hyödylliset että arvossa pidetyt, hän lisää: ”Ei niin, että haluaisin lahjaa, vaan minä haluan teidän hyväksenne karttuvaa hedel-

4 Vihkiytyneen velvollisuuksia huonekuntaansa kohtaan ja kuinka se koskee kaikkensa antamista Herralle käsitellään 13. luvussa.

mää.” Hän tiesi, että jos he kerran olivat pyhästä hengestä siinneet, he alkaisivat tuottaa hyvien töiden ja hyvántahtoisuuden hedelmiä; ja mitä enemmän tätä hyvántahtoisuutta osoitettiin, sitä suuremmat todistukset hänellä oli heidän hengellisestä kasvamisestaan, mitä hän todella halusi. Ja niin on nytkin. Herra ilmoittaa meille, että kaikki kulta ja hopea on hänen, niin kuin kaikki karjakin tuhansilla vuorilla. Hän ei todellisuudessa tarvitse meidän ponnistuksiamme eikä rahojamme, mutta koska se on hyödyksemme ja koska se myötävaikuttaa kehityksemme, hän antaa suorittaa työnsä siten, että siinä tarvitaan kaikkien niiden ponnistukset, jotka todella kuuluvat hänelle, ja kaikki varat, joita voidaan käyttää heidän pyrkiessä kirkastamaan häntä.

Kuinka armosta rikas tämä järjestelmä onkaan! Kuinka paljon siunausta nämä edut jo ovatkaan tuoneet Herran rakkaille lapsille! Epäilemättä saamme pitää ne aina kilpajuoksumme loppuun asti, jotta kaikki saisimme siunatun edun saada antaa lahjamme, mitä ne lienevätkin, Herran palvelukseen. Sen tähden sanomme, että niin kuin köyhän lesken esimerkki ja hänen kaksi ropoansa osoittavat, kukaan ei ole niin köyhä, ettei hän voisi osoittaa Herralle sydämensä halua. Herramme ajatus, joka on lausuttu toisessa paikassa, näyttää olevan, että se, joka on uskollinen pienissä asioissa, on uskollinen myös suuremmissa asioissa ja tilaisuuksissa, ja juuri sellaisille hän tahtoo antaa suurempia tilaisuuksia, ei ainoastaan tulevana, vaan myös nykyisenä aikana.

Neuvomme on, että rahakysymys, niin paljon kuin mahdollista, syrjäytetään (ja uskomme, että se on kokonaan jätettävä pois) seurakunnan yleisissä kokouksissa. Jokaisen on kuunneltava Herran henkeä, ja sikäli kuin se on saanut ottaa asunnon hänessä, heidän oltava halukas voimiensa mukaan auttamaan, ei ainoastaan seurakunnan juoksevien menojen, kenties vuokran tai muiden kulujen suorittamisessa, vaan hänen on myös oltava innokas tekemään voitavansa valon levittämiseksi muille, jotka vielä istuvat pimeydessä, koska se valo on ollut siunaukseksi hänen sielulleen. Neuvomme vielä, ettei pyydetäisi rahaa ulkopuolella olevilta, vaikka meillä ei koskaan ole syytä kieltäytyä ottamasta vastaan rahoja, joita meille tarjotaan ulkopuolella olevilta. Olisihan se ainakin todistus heidän myötätunnostaan, joka epäilemättä joko nykyisessä tai tulevassa elämässä tuottaa heille tunnustuksen ja palkan häneltä, joka sanoi, ”Joka antaa teille juodaksenne maljallisen vettä siinä nimessä, että olette Kristuksen omia, totisesti minä sanon teille: se ei jää palkkaansa vaille.” — Matt. 10:42; Mark. 9:41